

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιώτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 31 Μαρτίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 18

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΑΝΕ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ζούσε μιὰ φορά ἓνας βασιλιάς ποὺ
εἶχε δώδεκα πανώριες θυγατέρες.
Κοιμόνταν σὲ δώδεκα χρυσὰ
κρεβάτια, ὅλες στὴν ἴδια κά-
μαρα, κι' ἅμα πλάγιαζαν,
κλειοῦσαν ὅλες οἱ πόρτες καὶ
κλειδώνονταν καλά. Ὅμως κά-
θε πρωτὶ τὰ μετὰ ξωτὰ παπού-
τσια τους βρίσκονταν ἐντελῶς
λιωμένα, σὰν νᾶχαν χορέψει
οἱ βασιλοπούλες ὅλη τὴ νύ-
χτα. Κανένας δὲν μπόρεσε
νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε καὶ
πῶς γινόταν τὸ ἀνεξήγητο
αὐτὸ πρᾶγμα.

Τότε ὁ βασιλιάς ἔδγαλε
γετάλη: Ὅποιος κατόρθωνε
νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον καὶ
νὰ βρῇ ποῦ πήγαιναν οἱ βασι-
λοπούλες καὶ χορεύαν τὴ νύ-
χτα, θάβρισκε ὅποιον τοῦ ἄ-
ρεσε καλύτερα γυναῖκα του
καὶ θὰ γινόταν ὁ διάδοχος
τοῦ θρόνου. Ὅποιος ὅμως δο-
κίμαζε καὶ δὲν κατόρθωνε τί-
ποτα, μέσα σὲ τρεῖς μέρες καὶ
τρεῖς νύχτες, θὰ ἔχανε τὸ κε-
φάλι του.

Ἦρθε λοιπὸν ἓνα βασιλό-
πουλο. Τὸ ὑποδέχτηκαν μὲ
πολλὰς τιμὰς καὶ σὰν νύχτωσε
τὸ ὠδήγησαν σὲ μιὰ κάμαρα
πλάι σ' αὐτὴν ποὺ κοιμόνταν
οἱ βασιλοπούλες μέσα στὰ δώ-
δεκα χρυσὰ κρεβάτια τους.
Θάμενε κεῖ καὶ θὰ παραφύ-
λαγε νὰ ἴδῃ ποῦ πήγαιναν νὰ
χορέψουν. Καὶ γιὰ νὰ μὴ
τύχη καὶ γίνῃ τίποτα χωρὶς
νὰ τὰκούσῃ, ἄφησαν τὴν πόρ-
τα τῆς κάμαρας τοῦ ἀνοιχτή.
Μὰ τὸ βασιλόπουλο σὲ λίγο
ἀποκοιμήθηκε, κι' ἅμα ξύ-
πνησε τ' ἄλλο πρωτὶ, εἶδε πῶς

οἱ βασιλοπούλες εἶχαν χορέψει κι' αὐτὴ
τὴ νύχτα, ὅπως καὶ τίς ἄλλες — τὸ κα-
τάλαβε ἀπ' τίς σόλες τῶν παπουτσιῶν
τους ποὺ ἦταν τρύπιες. Τὸ ἴδιο ἐγίνε
καὶ τὴ δεύτερη, τὸ ἴδιο καὶ τὴν τρίτη
νύχτα. Κι' ἔτσι τὸ κακόμοιρο τὸ βα-

σιλόπουλο ἔχασε τὸ κεφάλι του. Ὑ-
στερα ἀπ' αὐτὸ ἦρθαν πολλοὶ ἄλλοι,
ὅλοι ὅμως εἶχαν τὴν ἴδια τύχη κι' ὅ-
λοι ἔχασαν τὴ ζωὴ τους μὲ τὸν ἴδιο
τρόπο.

Συνέβηκε ὅμως ἓνας νέος στρα-
τιώτης ποὺ εἶχε πληγῶθῃ σὲ
μιὰ μάχη καὶ δὲ μπορούσε
πιά νὰ πολεμήσῃ, νὰ διαβῇ
ἀπ' τὴν πολιτείαν ποὺ βασίλευε
τοῦτος ὁ βασιλιάς, κι' ἐνῶ περ-
νοῦσε ἀπ' ἓνα βαθίσκιωτο δά-
σος, ἀπάντησε μιὰ γριούλα
ποὺ τὸν ρώτησε ποῦ πάει.

— Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω
ποῦ πάω καὶ τί θάταν καλύτε-
ρο νὰ κάμω, εἶπε ὁ στρατιώ-
της. Θάθελα ὅμως νὰ βρισκα
ποῦ πᾶνε οἱ βασιλοπούλες καὶ
χορεύουνε κι' ἔτσι θὰ μπορού-
σα νὰ γίνω κι' ἐγὼ μιὰ μέρα
βασιλιάς.

— Χμ! ἔκαμε ἡ γριούλα.
Δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολο
πρᾶμα αὐτὸ ποὺ γυρεύεις.
Πρόσεξε μόνον νὰ μὴν πιῇς
ἀπ' τὸ κρασί ποὺ θὰ σοῦ φέ-
ρῃ μιὰ ἀπ' τίς βασιλοπούλες
ἅμα νυχτώσῃ, καὶ μόλις φύ-
γῃ ἀπ' τὴν κάμαρα, νὰ κάμῃς
πῶς εἶσαι βαρεῖα κοιμισμένος.

Ἐπειτα τοῦδωσε ἓνα πα-
νωφόρι καὶ τοῦ εἶπε:

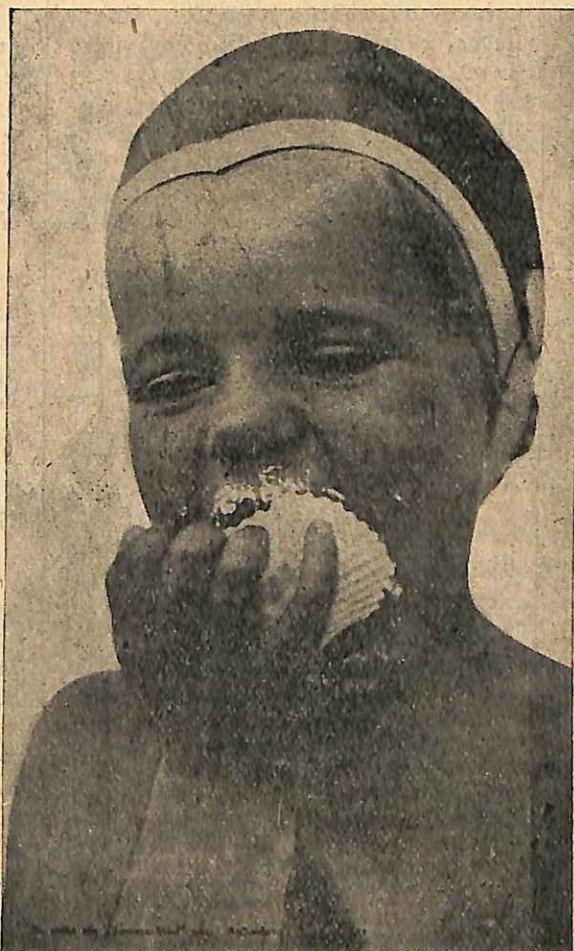
— Μόλις τὸ φορέσεις, θὰ γί-
νῃς ἀόρατος κι' ἔτσι θὰ μπο-
ρέσῃς νὰ ἀκολουθήσῃς τίς βα-
σιλοπούλες, ὅπου κι' ἂν πᾶν,
χωρὶς νὰ σὲ καταλάβουν.

Ἄμα ὁ στρατιώτης ἄκου-
σε αὐτὴ τὴν καλὴ συμβουλὴ
ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὴν
τύχη του.

Πῆγε λοιπὸν στὸ βασιλεῖο
καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἦταν πρό-
θυμος ν' ἀναλάβῃ ν' ἀνακα-
λύψῃ ποῦ πᾶνε οἱ βασιλοπού-
λες καὶ χορεύουν.

Ὁ βασιλιάς τὸν δέχτηκε μὲ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

«— Ἀ! πῶς μαρέσει αὐτὸ τὸ παστιτσάκι!..»

καλοσύνη όπως κι' όλους τους άλλους και διέταξε να του δώσουν βασιλικά φορέματα να φορέσει. Σάν νύχτωσε τὸν ἔφεραν στὴ γνωστὴ μας κάμαρα καὶ τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόταν νὰ πλαγιάσει, ἡ μεγαλύτερη βασιλοπούλα τοῦ ἔφερε ἕνα ποτήρι κιτρινόχρυσου κρασί. Αὐτὸς τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔχυσε ὅλο κρυφὰ προσέχοντας νὰ μὴ πιῇ οὔτε σταλιά. Ἐκπλώθηκε ὕστερα στὸ κρεβάτι καὶ ἄρχισε νὰ ροχαλίζει δυνατὰ, σάν νάταν βαθεῖα κοιμισμένος.

Ἄμα οἱ δώδεκα βασιλοπούλες τὸν ἄκουσαν, γέλασαν μὲ τὴ καρδιά τους κι' ἡ πιὸ μεγάλη εἶπε :

— Ὁ κακομοῖρης! Πάει κι' αὐτός.

Σηκώθηκαν τότε ὅλες ἀπ' τὰ κρεβάτια τους, ἀνοῖξαν τοὺς κομοὺς, ἔβγαλαν καὶ ντύθηκαν τὰ καλύτερα καὶ πρὶς πλοῦσια τοὺς φορέματα, καθρεφτίστηκαν κι' ἄρχισαν νὰ χοροπηδᾶνε, λὲς καὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ ἔρχισουν τὸ χορὸ.

Ἡ μικρότερη ὅμως εἶπε :

— Δὲν ξέρω γιατί, ἐνῷ σεῖς εἴστε τόσο χαρούμενες, ἐγὼ εἶμαι τόσο ἀνήσυχη. Προαισθάνομαι πὼς κάτι κακὸ θὰ μᾶς συμβῇ.

— Οὐφ καὶ σὺ μὲ τις ἀνητυχίες σου! ἔκαμε ἡ μεγαλύτερη. Ἐχάσες πόσα βασιλόπουλα τοῦ κάκου δοκίμασαν νὰ μᾶς παραφυλάξουν; Ὅσο γι' αὐτὸν τὸ στρατιώτη, καὶ τὸ ὑπνωτικὸ νὰ μὴ τοῦ εἶχα δοσμένο θὰ κοιμόταν καὶ μονάχος του τόσο βαθεῖα πὺ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσει.

Ἄμα ἦταν ὅλες ἑτοιμές, πῆγαν νὰ ἴδουν τὸ στρατιώτη, μ' αὐτὸς ἔξακολούθησε νὰ ροχαλίζει καὶ δὲν κούνησε. Νόμισαν λοιπὸν ὅτι ἦταν ἀρκετὰ ἀσφαλισμένες κι' ἡ μεγαλύτερη ἀνέθηκε πάνω στὸ κρεβάτι της καὶ χτύπησε τρεῖς φορές παλαμάκια. Τότε τὸ κρεβάτι ἄρχισε νὰ χαμηλώνει καὶ μιὰ καταπακτὴ ἀνοίξε. Ὁ στρατιώτης τὶς εἶδε νὰ κατεβαίνουν. Ἡ μεγαλύτερη πῆγαινε μπροστὰ καὶ οἱ ἄλλες τὴν ἀκολουθοῦσαν. Δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πῆδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι, φόρεσε τὸ πανωφόρι πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ γριούλα καὶ τὶς πῆρε κατὰ πόδι. Στὴ βιάση του ὅμως, ἐκεῖ πού κατέβαινε τὴ σκάλα, πᾶτησε κατὰ λάθος τὴν οὐρὰ ἀπ' τὸ φόρεμα τῆς μικρότερης βασιλοπούλας κι' αὐτὴ τότε φώναξε στὶς ἀδερφές της :

— Κάτι τρέχει! Κάποιος μοῦ πιασε τὸ φουστάνι.

— Ἀνόητο πλάσμα! ἔκαμε ἡ μεγαλύτερη. Κάποιος καρφὶ θάταν στὸν τοῖχο.

Κι' ἔξακολούθησαν νὰ κατεβαίνουν ὡσότου ἔφτασαν σὲ μιὰ θαμνίσια δεντροστοιχία. Τὰ φύλλα πάνου στὰ δέν-

τρα, ἀσημένια, φεγγεβολοῦσαν καὶ σπίζιζαν ἀπόκοσμα. Ὁ στρατιώτης θέλησε νὰ πᾶρη κάτι πὺ νὰ κἀνὴ τὸ βασιλιά νὰ πιστέψῃ πὼς ἀλήθεια συμβῆκανε, ὅσα θὰ τοῦ διηγόταν. Ἐκοψε λοιπὸν ἕνα κλαράκι καὶ τότε ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ βουή.

Ἡ μικρότερη εἶπε πάλι :

— Εἶμαι βέβαιη πὼς κάτι τρέχει. Δὲν ἀκούσατε καὶ σεῖς αὐτὴ τὴ βουή; Ποτὲ ἄλλοτε δὲ τὴν ἔχουμε ξανακούσει.

Ἡ μεγαλύτερη ὅμως εἶπε :

— Εἶναι τὰ βασιλόπουλα πὺ χαιρετᾶνε μὲ φωνὲς τὸν ἔρχομό μας.

Ἐφτασαν τότε σὲ μιὰν ἄλλη δεντροστοιχία πὺ τὰ δέντρα της εἶχαν ὅλα χρυσὰ φύλλα. Κι' ὕστερα σὲ μιὰ τρίτη πὺ τὰ φύλλα ἦταν ἀχιτερόβολα διαμάντια. Ὁ στρατιώτης σὲ κάθε δεντροστοιχία ἔκοβε κι' ἀπ' ἕνα κλαρί καὶ κάθε φορὰ ἀκουγόταν ἕνα βουητὸ πὺ ἔκανε τὴ μικρότερη βασιλοπούλα νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸ φόβο της.

Μὰ ἡ μεγαλύτερη ἐπέμενε: δὲν ἦταν παρὰ τὰ βασιλόπουλα πὺ τὶς περιμεναν καὶ χαιρετοῦσαν τὸν ἔρχομό τους. Περπάτησαν ἀκόμα, ὡσπου ἔφτασαν σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη πὺ ἀπλωνόταν κρουσταλένια. Στὴν ὄχθη βρῖσκονταν δώδεκα βαρκούλες ἀραγμένες, καθεμιὰ μ' ἕνα πλοισιοντυμένο βασιλόπουλο μέσα, πὺ φαίνονταν νὰ καρτεροῦν τὶς βασιλοπούλες. Καθένα τους πῆρε κι' ἀπὸ μιὰ βασιλοπούλα, κι' ὁ στρατιώτης μπῆκε στὴ βάρκα πὺ πῆγε ἡ μικρότερη. Τὸ βασιλόπουλο πὺ ἦταν στὰ κουπιὰ ἐνιωσε τὴ βάρκα βαριά :

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ἔλεγε, γιατί, μ' ὅλο πὺ λάμνω μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη, δὲν πᾶμε γρήγορα σάν τις ἄλλες φορές. Κουράστηκα. Ἡ βάρκα μοῦ φαίνεται σάν πιὸ βαρὶὰ ἀπόψε.

Εἶναι γιατί κάνει πολλὴ ζέστη ἀπόψε, εἶπε ἡ βασιλοπούλα.

— Ἀλήθεια, πολλὴ ζέστη...

Ἀντίπερα βρισκόταν, ἕνα δόλωτο κάστρο, ἀπ' ὅπου ἔρχονταν μιὰ γλυκειά, πασίχαρη μουσική. Ἐκεῖ ὅλοι βγήκαν στὴ στεριά, μπῆκαν στὸ κάστρο καὶ κάθε βασιλόπουλο χόρεψε μὲ τὴ ντάμα του. Ὁ στρατιώτης, πὺ χάρισε στὸ πανωφόρι, ἦταν ἄρατος, χόρεψε κι' αὐτὸς μαζί τους, κι' ἄμα καμμιά βασιλοπούλα ἐτοιμαζόταν νὰ πιῇ μέσα σ' ὀλόχρυσο ποτήρι τὸ ρουμπινένιο κρασί, τῆς τῶπιε ὡς τὴ τελευταία στάλα καὶ γελοῦσε μὲ τὴν ἐκπληξή της, ὅταν τῶφερνε στὸ στόμα καὶ τῶβρισκε ἄδειο. Τοῦτο αἰξήσε τὴν ἀνησυχία τῆς μικρότερης, μὰ ἡ πιὸ μεγάλη κάθε φορὰ πὺ ἔλεγε κάτι τὴν ἀποστόμωνε.

Ὁ χορὸς βᾶσταξε ὡς τις τρεῖς τὸ πρῶν. Τὰ παπούτσια πὺ φοροῦσαν οἱ βασιλοπούλες ἀπ' τὸν πολὺ χορὸ εἶχαν χαλάσει κι' ἀνγκάστηκαν νὰ γυρίσουν. Τότε τὰ δώδεκα βασιλόπουλα τὶς ἔβγαλαν πάλι μὲ τις βάρκες στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ στρατιώτης μπῆκε στὴ βάρκα πὺ ἦταν ἡ μεγαλύτερη βασιλοπούλα. Καὶ κεῖ χωρίστηκαν ἀφοῦ συμφώνησαν νὰ ξανανταμώσουν καὶ τᾶλλο βράδυ.

Σάν ἔφτασαν στὴ σκάλα, ὁ στρατιώτης ἔτρεξε μπροστὰ καὶ, ἀφοῦ πέταξε ἀπὸ πάνω του τὸ πανωφόρι, ἔκπλωθηκε στὸ κρεβάτι του. Οἱ βασιλοπούλες, ἐνῷ ἀνέβαιναν κουρασμένες τὴ σκάλα, τὸν ἄκουγαν ἀπὸ μακριὰ νὰ ροχαλίζει καὶ εἶπαν ἀναμεταξύ τους :

— Ὅλα εἶναι ἐν τάξει.

Ἐντύθηκαν, φύλαξαν τὰ λαμπρά τους φορέματα στοὺς κομοὺς, πέταξαν ἀπ' τὰ πόδια τὰ παπούτσια καὶ πλάνιασαν νὰ κοιμηθοῦν.

Τᾶλλο πρῶν ὁ στρατιώτης δὲν εἶπε τίποτε γιὰ ὅσα εἶχε ἴδε. Καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ ξανά τις βασιλοπούλες στὴ νυχτερινὴ καὶ παρὰ ὁδο ἐξοδὸς τους.

Καὶ τὴ δεύτερη καὶ τὴν τρίτη νύχτα ἔγιναν ἀκριβῶς τὴ ἴδια. Οἱ βασιλοπούλες χόρευαν κάθε φορὰ τόσο, ὥσπου τὰ παπούτσια τους χαλοῦσαν κι' ὕστερα ξαναγυρίζαν στὸ παλάτι. Τὴ τρίτη νύχτα ὁ στρατιώτης πῆρε μαζί του κι' ἕνα ἀπ' τὰ χρυσὰ ποτήρια, γιὰ νὰ τὸ δειξῇ στὸ βασιλιά.

Ἄμα ἔφτασε ἡ ὠρισμένη ὥρα πὺ εἶχε νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικόν, παρουσιάστηκε στὸ βασιλιά μὲ τὰ τρία πρωτόφαντα κλαριά καὶ τ' ὀλόχρυσο ποτήρι. Οἱ δώδεκα βασιλοπούλες κρυφοκοίταζαν πίσω ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα γιὰ νὰκούσουν τί θάλεγε.

Κι' ἄμα ὁ βασιλιάς ρώτησε :

— Ποῦ πᾶνε λοιπὸν καὶ χορεύουν τὴ νύχτα οἱ δώδεκα θυγατέρες μου;

Ὁ στρατιώτης ἀποκρίθηκε :

— Μὲ δώδεκα βασιλόπουλα σ' ἕνα πύργο κάτου ἀπ' τὴ γῆ.

Ὑστερα τοῦ διηγήθηκε ὅλες τις λεπτομέρειες καὶ γιὰ νὰ πείσῃ τὸ βασιλιά πὼς τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἔδειξε τὰ κλαριά καὶ τὸ ποτήρι πὺ εἶχε φέρῃ μαζί του. Ὁ βασιλιάς διάταξε τότε νὰρθεῖν μπροστὰ του οἱ βασιλοπούλες καὶ τὶς ρώτησε, ἂν ὁ στρατιώτης ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Κι' αὐτὲς ἄμα εἶδαν πὼς ἀνακαλύφθηκε τὸ μυστικόν τους καὶ δὲν θὰ τὶς ὠφελοῦσε σὲ τίποτα ν' ἀρνηθοῦν ὅσα ὁ στρατιώτης φανέρωσε, μαρτύρησαν τὴν ἀλήθεια.

Ὁ βασιλιάς τότε ἔδωσε στὸ στρα-

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'. — Διασκέδαση στὴν ἐξοχή

Ἄμα τελείωσαν οἱ διακοπὲς τοῦ Πάσχα, τὰ παιδιὰ γύρισαν στὸ σπίτι τους. Στὸ μεταξὺ εἶχε γυρίσει κι' ὁ μπαμπὰς ἀπὸ τὸ ταξίδι του, κι' ἡ θεὰ εἶχε γίνει καλύτερα, ὥστε ἡ μαμμὰ δὲν ἦταν πιὰ ἀναγκασμένη νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μέρω-νύχτα.

Καὶ ξανάρχισε ἡ συνθησισμένη ζωὴ. Ἡ Μπέμπα πῆγαινε στὸ σχολεῖο της καὶ πρὸδευε στὰ γράμματα πολὺ. Ὁ Μπέμπης καθόταν στὸ σπίτι, διάβαζε λίγο μὲ τὴ μαμμὰ του, καὶ τὶς ἄλλες ὥρες ἔπαιζε καὶ σκάλιζε τὰ πάντα σὰ Σκαλιστήρι πὺ ἦταν.

Τὸ ἑπεισόδιο τοῦ Ἱπποδρόμιου εἶχε μείνει ἄξεχαστο. Συχνὰ ἡ Μπέ-

(Μετάφραση)

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Η ΣΚΟΝΗ ΠΟΥ ΛΑΜΠΕΙ

Μπαίνει ὁ σοφὸς στὸ σπουδαστήριό του νὰ ἐργαστῇ. Καί, καθὼς πέφτει τὸ μάτι του στὸ γραφεῖο του, τὸν θαμπώνει κάτι πὺ λάμπει :

— Νᾶναι χρυσοσκονή;

Ἄετι μὲ τὸ νοῦ του.

— Καὶ πὺ βρέθηκε;

Πλησιάζει, γιὰ νὰ δῇ τί εἶναι αὐτὸ πὺ τὸν ξεγελά. Ἀλλά, καθὼς ἀπλώνει τὸ δάχτυλό του, αὐτὸ πὺ μαζεύει ἡ ρόγα του, βλέπει πὼς δὲν εἶναι παρὰ στὴν ἀντηλιά, σκόνη, — σκόνη πὺ θὰ τὴν ἄφησε κάποιο βιβλίο ἀπὸ κείνα, πὺ κατέβασε ἀπ' τὸ ράφι καὶ ξεφύλλιζε φέε, ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Κι' ὁ σοφὸς πικρογελά πὺ τὴν ἔπαθε μ' ὅλη τὴ σοφία του.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

J. VON EICHENDORF

ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

Μὰ τ' εἶναι τοῦτα πὺ τραβῶ; Εὐτὺς πὺ ἀπ' τὸ κατῶφλι βγάλω τὸ πόδι μου, μεμιάς στὰ πλάτια τὰ γαλάζια κομψὸς πετάει κορυδαλλὸς καὶ κεῖ καμαρωμένος χίλιους σκοποὺς μοῦ κελαῖδει μὲ χάρες καὶ μὲ νᾶζια.

Τὰ χόρτα γύρω κι' οἱ ἀνθοὶ μ' ὀλόλαμπρα διαμάντια ὅλα στὸ διάβα μου μεμιάς προβάλλουν στολισμένα, τὰ δέντρα πάλι σάν περνῶ, μὲ πόση ἐπισιμότη κανουν ὑπόκλισης πὺ ἄλλοῦ δὲν ἔχω ἀπαντημένα.

Τὸ βράδυ ἀκόμα πὺ θὰ πάω νὰ πέσω ἀποσταμένος, μπρὸς στὴν πορτοῦλα μου, γλυκειὰ τ' ἀηδὸνι πατινάδα μοῦ κάνει, κι' τρισφωτερές σκοροῦν οἱ λαμπυρίδες πέρα στὸ δάσος μυστικὰ κι' ἀνέσπερη λαμπράδα.

Θὰ 'ναι γραφτὸ στὸν ποιητὴ Ἰνκόνιτο ταξίδι μόνος ποτὲ νὰ μὴ μπορῇ στὸν κόσμον του νὰ κἀνῃ! Ἡ Ἀνοιξὴ νογὰ μεμιάς, στὸ θεῖο της βασίλειο ποῖός μέγας κι' ἄξιος βασιλιάς τὸ πόδι του ἔχει βάνει.

ΔΗΜ. Π. ΛΑΜΨΑΣ

[Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια τῶν Γερμανῶν Κλασικῶν», ἐκδ. Ι. Α. Κολλάρου καὶ Σας].

μπα ἔλεγε τοῦ ἀδερφοῦ της: «—Γιὰ πὲς ἀλεύρι! —Ἀλεύρι» ἔλεγε ὁ Μπέμπης. —«Τὸ λιοντάρι σὲ γυρεύει!» φώναζε γελώντας καὶ φωνάζοντας ἡ Μπέμπα. Μὰ κι' ὁ Ἀντωνάκης, στὰ γράμματά του, πάντα τὸ θυμίζει μ' ἐν' ἄστεϊο. Μιὰ φορὰ ἔγραψε τῆς ξαδέσφης του: «Πὲς τοῦ Μπέμπη πὼς τὸ λιοντάρι πὺ ἔφυγε, τὸ ἔπιασαν σ' ἕνα γουνάδικο. Εἶχε πάει γιὰ νὰ γοράσῃ καινούργια γούνα.»

Ὁ Ἀπρίλης κόντευε νὰ τελειώσῃ, ἡ ἀνοιξὴ ἦταν στὴ δόξα της, καὶ τὰ παιδιὰ, τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, πῆγαιναν γιὰ διασκέδαση στὴν ἐξοχή. Μιὰ Κυριακὴ πῆγαν καὶ στὴς θεῖας τους, πὺ εἶχε σηκωθεί πιὰ ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ δεχόταν στὸ ὠραῖο ἐξοχικὸ της σπιτάκι συγγενικὲς καὶ φιλικὲς οἰκογένειες.

Τὸ σπιτάκι ἦταν λίγο ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο δάσος. Μπροστὰ ἦταν ἕνα ὠραῖο ἴσιωμα σάν πλατεῖα, καὶ σ' αὐτὸ μαζεύονταν οἱ καλεσμένοι της καὶ χόρευαν, κι' ἔκαναν ἕνα σωρὸ παιχνίδια.

Τὴν Κυριακὴ ἐκείνη ἦταν πολλὰ ἄλλα παιδιὰ. Ἡ θεὰ τὰ εἶχε προσκαλέσει γι' ἀγάπη τοῦ Μπέμπη καὶ τῆς Μπέμπας. Εἶχαν βάλει διάφορες φορεσιές —σὰ μασκαράτικα, μὰ χωρὶς μάσκα— καὶ χόρευαν διάφορους χοροὺς, ἀνάλογους μὲ τὶς φορεσιές τους: πεντοζάλη μὲ τὰ Κρητικὰ, τράτα μὲ τὰ Μεγαρίτικα, συρτὸ μὲ τὰ Γιαννιώτικα καὶ καθεῖς. Μικροὶ καὶ μεγάλοι διασκέδασαν καὶ τὸ δειλινὸ ἔφυγαν κατευχαριστημένοι.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐξημέρωνε παραμονὴ Πρωτομαγιάς καὶ τὰ παιδιὰ ἤθελαν νὰ στολίσουν ἕνα ἄρμα γιὰ τὸν ἀνθοπόλεμο, ἔμειναν νὰ κοιμηθοῦν στὴς θεῖας τους καὶ νὰ ξυπνήσουν πρῶτ' γι' αὐτὴ τὴν ἐργασία. Ἀλλὰ ἦταν ἀκόμα νωρὶς, κι' ὁ Μπέμπης, ἡ Μπέμπα κι' ὁ Νίκος —ἐν' ἄλλο ἀγο-

ράκι που καθόταν κοντά στο σπίτι της θειάς, — αποφάσισαν να παίξουν στο δάσος τυφλόμυγα.

— Ναί, τους είπε η θεία παίζετε αλλά μην απομακρυνθήτε πολύ... Άρχισαν να παίζουν. Πότε ο ένας, πότε ο άλλος έδεναν τα μάτια τους και προσπαθούσαν να πιάσουν κανένα. Με τα γέλια, με τις φωνές, απομακρύνονταν ολοένα περισσότερο. Προπάντων τ'αγόρια. Κι' ήρθε μια στιγμή που η Μπέμπα έμεινε μέσα στο δάσος ολομόναχη! «Μα πού πήγαν αυτά τα παιδιά;» είπε με το νου της. Κι' άρχισε να φωνάζει:

«— Μπέμπα!... Νίκο!... Μπέμπα!...»

Αλλά καμιά απάντηση δεν έπαιρνε. Ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Ο Μπέμπης κι' ο Νίκος είχαν γίνει άφαντοι!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

— Δεν προσκυνάμε, βρέ, Τοῦρκο, ήτανε η απάντηση.

Άρχισαν τα κανόνια. Είκοσι χιλιάδες ντουφεκία ζώνανε το κάστρο, του ρίχνανε πυρωμένο χαλάζι. Από τις πολέμιστρες τα παλληκάρια θέριζαν πολλούς. Οι γυναίκες, τα παιδιά, βοηθούσαν. Τους έδιναν νερό να πιούν. Τους κουβαλούσαν χαρτούσα. Τα κανόνια όμως άρχισαν να γκρεμίζουν τους τοίχους. Άγωνία βαριά πλάκωσε τα στήθη των γυναικών.

Βράδυασε, νύχτωσε. Το ντουφεκίδι έπαψε. Έστερα απ' τα μεσάνυχτα έγειρε το φεγγάρι και το σκοτάδι απλώθηκε στον τόπο μαύρο, πίσσα. Ο Κώστας Κολοκοτρώνης μάζεψε γύρω του τους άντρες.

— Θα βγούμε με τα σπαθιά στο χέρι! Βάλτε τις γυναίκες και τα παιδιά στη μέση, κι' ο Θεός βοηθός.

Η καπετάνισσα άρπαξε τα χεράκια των παιδιών της. Έρριξε μια πικραμένη ματιά στους τοίχους και τη σκεπή που είχανε άγκαλιάσει τη φαμίλια της δέκα δόκκληρα χρόνια.

Ο Θεωδώρακης έτρεξε μια στιγμή και κόλλησε το δακρυσμένο μάτι του σε μια πολέμιστρα. Είδε έξω τον ούρανο δολομαυρο, και πάνω του ένα άστεράκι.

Σιγά-σιγά άνοιξαν οι πόρτες, και οι κλεισμένοι βγήκανε έξω. Μέσα στον ύπνο τους και το σκοτάδι οι Τοῦρκοι δε μπορούσαν να νιώσουνε καλὰ-καλὰ τί έτρεχε. Ένα δυο παιδιά ξεφώνισαν πάνω στις ντουφεκιές, τα ζυγώσανε οι Τοῦρκοι, τα σκλάβωσαν. Μα ο Θεωδώρακης προχωρούσε άμκλητος, βουβός, γοργά-γοργά, σφίγγοντας το χέρι της μάνας του. Ξαφνικά πλάι του άστραψ' ένα τούρκο σπαθί, και το χτύπημα το δέχτηκε ο πατέρας του, ο γενναίος και μεγάλος του πατέρας. Άκουσε ο Θεωδώρακης το βόγγο του και η καρδιά του τσακίστηκε.

Ο πατέρας προχώρησε, όσο μπο-

ρούσε, πλάι στη γυναίκα του, μα το αίμα που αδιάκοπα έτρεχε απ' τη λαβωματιά τον αδυνάτιζε από στιγμή σε στιγμή.

— Τραβάτε σεις, είπε... Έγώ θα κρυφτώ στο λόγγο.

Μέσα στο σκοτάδι άγκάλιασε τους αγαπημένους του και χάθηκε σέρνοντας, πίσω από φουντωμένα κλαριά και άγριόδατους.

Του Θεωδώρακη τα μάτια τρέχανε. Η καπετάνισσα κοίταζε να πνίξει τ' άναφυλλήτά της. Άπλωσε το χέρι να ξαναπιάσει τα μικρά, μα — άλλοι-μονο — είχανε χαθεί! Βραχνά, πνιχτά, τα φώναξε... Απόκριση καμιά. Κάποιος, για να την καθησυχάσει, της είπε πως τα είδε που προσπεράσανε με άλλες γυναίκες. Τσακισμένη από τον πόνο, τράβηξε σέρνοντας το Θεωδώρακη, το μόνο της θησαυρό.

Αράξανε στις Μηλιές, στη δυτική Μάνη. Μα ήτανε χήρα πιά! Ο άντρας της, φρυγμένος από τον πυρετόν, γυρεύοντας στον λόγγο νερό σ' άδιψασμένο άγρίμι, έπεσε πάνω σ' έφτά Τούρκους. Φοβισμένοι απ' το αντίκρουσμά του, του δώσανε όρκο πως αυτοί θα του φέρνανε να πιή, και βάλανε κάτω τ' άρματα τους. Μα ένας πήγε πίσω του, τον ζημάδεψε κρυφά, τον σκότωσε. Τον ψάξανε, του πήρανε τα λεφτά του, κόψανε το κεφάλι του και το πετάξανε σ' έναν γκρεμό.

Πάλι πιό τυχερός στάθηκε απ' τον Παναγιώταρο και το γέρο πατέρα του, που τους πιάσανε ζωντανούς στον πύργο τους και τους έθανάτωσαν με μαρτύρια φριχτά.

Από τους μπαρμπάδες του Θεωδώρακη μονάχα ο Αναγνώστης γλύτωσε. Με χίλια βάσανα κατάφερε ν' ανακαλύψει τα χαμένα του άνηψίδια, και να τα μαζέψει στη Μηλιά!

Τί πικρή που ήτανε η ζωή της όρφανέμνης φαμίλιας. Μέσα στο μαύρο της μαντήλι ή μορφή της καπετάνισσας έδειχνε τέτοια χλωμάδα και τέτοια θλίψη που κανένας δεν την αντίκριζε χωρίς να ρωτήσει.

— Ποιά είναι; Τι έχει;

Μαθαίνοντας πως ήτανε η χήρα του δοξασμένου κλέφτη, όλοι προσφέρονταν να τη βοηθήσουν. Και χωρίς αυτή τη βοήθεια, θα έλειπε και το ψωμί ακόμα από τα όρφανά της, τον πρώτο καιρό που ο νους της, παραλυμένος από τη σφοδρά, δε μπορούσε τίποτα να σκεφτεί.

Μα γρήγορα σήκωσε ψηλά το κεφάλι.

— Έγώ είμαι τώρα ο πατέρας... είπε.

Άφησε τη Μάνη και γύρισε με τα παιδιά της στην Άλωνίσταίνα, στην Άρκαδία, που την είχε δει καμαρωμένη νύφη. Όλα είχανε ρημάξει. Μα παιδιά συλλογίζότανε περασμένες ετούχες:

Βρήκε έναν άργαλειό, τον έστησε στο φτωχικό της, δέχτηκε ξένες παραγγελίες. Ήξερε να ταιριάζει όμορφα τα χρώματα, τα σχέδια. Όση πίκρα είχε στην ψυχή της, τόση χάρη είχανε τα λουλούδια πάνω στις μπατανιές, στα κιλίμια, στα ταγάρια, στο κάθε τι που έβγαινε απ' τα χέρια της. Και όταν δεν είχε δουλειά στον άργαλειό και το ξυλόχτενο έπαυε να χτυπάει, τα δυνάτά της χέρια άρπάζανε την άξινα.

Με βήμ' άλαφρό τράβαγε κατά το βουνό. Ο Θεωδώρακης την άκολουθούσε. Περνάγανε, με την αυγή, ρέματα, πλαγιές, φτάνανε στο δάσος. Ο μικρός δε χόρταινε τον ήσκιο, το τραγούδι που λέγανε τα κλαριά, δε χόρταινε τις κουδεντίτσες των πουλιών.

Και τα φυλλαράκια, και τα ξύλα, άσπρα ή κοκκινωπά, βγάζανε όλα, Θεέ μου, τί γλυκειά μυρωδιά.

Γκάπ!... γκάπ!... έκαν' η άξινα μέσα στη σιωπή.

— Μάννα, γρήγορα θα το κάμω σπίτι μου και λημέρι μου αυτό το δάσος, είπε μια μέρα εκεί που μάζευε ξερόκλαδα με τα χεράκια του μελανιασμένα απ' την παγωνιά.

Τον άγκάλιασε η μάννα του, τον έσφιξε πολύ με χαρά, μα και με τρόμο. Τό ήξερε αυτή πως γρήγορα θα της έφευγε. Ψήλωνε μέρα με την ημέρα. Και γυμναζότανε. Πολύ συχνά τον έκανε. Ήξερε πως πήγαινε στο λόγγο Σέ μια κουφάλα γέριου δέντρου είχε κρεμάσει άρματα... Έρριχνε στο σημάδι κι' έπαιζε στο χέρι του το σπαθί.

Μα δούλευε κιόλας για το ψωμάκι της όρφανέμνης φαμίλιας, βοηθάγε τη μάννα όσο μπορούσε. Αυτός φόρωνε στο γαϊδουράκι τους τα ξύλα και — α! α!... χάντε, χάντε; — κατηγορούσε στην Τρίπολη, όπου και

τα πουλούσε γυρνώντας τα καλντερίμια.

Χιόνιζε ή έβρεχε;

Τόσο το καλύτερο. Τα τζάκια, σάν καίνε δλημερές, τρώνε φορτώματα δόκκληρα!

Την ώρα που ο ήλιος έδασίλευε, ή μάννα του και τα μικρά τον περιμένανε στο κατώφλι ή στο παραθύρι.

Τους έχαιρέταγε με το χέρι, τα μαῦρα του μάτια τους γελοῦσαν από μακρυά. Μα ένα βραδάκι γύρισε κόκκινος σάν τη φωτιά.

— Έκαίμε να χαμογελάσει, τον πήρανε τα δάκρυα.

Έχωσε το πρόσωπο στον κόρφο της μάννας και είπε το παράπονό του...

Τό γαϊδουράκι παραπάτησε σ' ένα λάκκο, και κάποιος Τοῦρκος Τριπολιτσιώτης πιτσιλίστηκε με τα λασπόνερα. Γύρισ' εϋθύς και μπάτισε δυο φορές το μικρό ξυλά.

— Μα έννοια σου, μάννα, — είπε σκουπίζοντας τα μάτια και σηκώνοντας ψηλά το κεφάλι — ο Θεωδώρας σου ώρλιστηκε να το γυρίσει πίσω το χαστούκι.

Δέν ήτανε παρά δεκατριών χρονών μονάχα, και όμως κράτησε το λόγο του. Τό χαστούκι το γύρισε στο πρόσωπο του σουλτάνου και της αυτοκρατορίας του. Στην Τρίπολη δεν ξαναπήγε να πουλήσει ξύλα, ούτε και ξαναπάτησε σ' αυτή για κανέναν άλλο λόγο. Μπήκε όμως νικητής, στρατηγός των Έλλήνων, στα Ελκοσιέννα.

Την καπετάνισσα την πήρανε τα δάκρυα σάν άκουσε την προσβολή που έγινε στον πρωτογιοί της. Έσφίγγε στην άγκαλιά της τα όρφανά της άητόπουλα και τα ρωτούσε:

— Πότε θα μεγαλώσετε να κόψετε με το σπαθί τους Τούρκους που σκότωσαν τον πατέρα σας;

Ο Χρήστος, έξη χρονών, και ο Γιάννης ύποσχεθήκανε να της φέρουνε τούρκικα κεφάλια. Ο Θεωδώρας είπε χαμογελώντας:

— Έγώ θα κάμω κείνο που ήθελ' ο πατέρας μου' θα διώξω τους Τούρκους απ' το Μωριά!

Δυο χρόνια περάσανε ακόμα. Ένωθε τον έαυτό του παλληκάρι πιά ο Θεωδώρας. Ένα πρωί, αντί να πάρη το δρόμο κατά τις μικρές πολιτείες για την πούληση, ανέβηκε τα βουνά.

Ανταμώθηκε με κλέφτες, μιλήσανε, παράγγειλε στη μάννα πως θ' άργήσει να κατέβη. Έμεινε σ' άψηλά, και οι δύντροφοι είδανε με μιάς πως δεν ήτανε μονάχα γυιός του ξακουσμένου Κώστα Κολοκοτρώνη, μα και έξυπνος, σοδαρός, λιγόλογος, γενναίος, είδανε πως ήξερε να πολεμά. Του δώσανε άμέσως βαθμό. Άμού-

στακο ακόμα παιδί, τον κάνανε καπετανάκι, «χατηρικό άρχηγό». Και για την κρίση του την πολλή τον έπανε από την πρώτη στιγμή «Γέρο».

Τό καμάρι της μάννας και των άδερφιών του ήτανε μεγάλο. Μα δεν ήθελε να τους αφήσει και χωρίς καμιά ύλική βοήθεια. Είχε λογαριασμούς να κανονίσει με κάποιο Στασινάκο που τους χρωστούσε εξακόσα γρόσια. Και μ' όλο που ήτανε φίλος του πατέρα τους, κορόιδευε κάθε τόσο το μικρό σάν παρουσιαζότανε μπροστά του:

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Αλλά πως τα ρούχα του βρέθηκαν πάλι στο πλοίο; Αυτό ήταν έντελώς άνεξηγήτο. Θα μπορούσε να το εξηγήσει, μόνο αν άκουγε μια συνομιλία, που έγινε μέσα στην Ήρα το απόγεμα της ίδιας εκείνης ημέρας. Από τρεις ώρες δεν φαινόταν πιά η άκτι της Κογχικίνας. Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας πλησίασε τον πλοίαρχο Μανκαρό που περπατούσε ήσυχα πάνω στη γέφυρα, και του είπε:

— Έπιασαν έναν άνθρωπο, άγνωστο στο πλοίο, τη στιγμή που προσπαθούσε να τρυπήσει σε μια άποθήκη με τρόφιμα. Φαίνεται ιθαγενής Κογχικινέζος ή Μαλαίος, μισόμαυρος και καθόλου έξυπνος. Δεν καταλαβαίνει καθόλου γαλλικά κι' είναι άδύνατο να του πάρη κανέναν λέξη.

— Θα είναι κανένας απ' αυτούς που κουβαλούσαν κάρβουνα και θάμεινε στο πλοίο.

— Όχι, ο φροντιστής δεν τον γνωρίζει.

— Τότε θα είναι κανένας κατεργάρης, που μπήκε στο πλοίο κρυφά, για να πάη άναυλα στη Σιγκαπέρη ή στην Καντώνα. Χμ!

Ο άξιωματικός περίμενε διαταγή.

— Βάλτε τον στα σίδερα! είπε ο πλοίαρχος.

Κι' άρχισε πάλι να περπατά.

Ι'.

Δικαστήριο μέσα στο πλοίο

Είχαν περάσει έβδομήντα ήμέρες από το πρωί εκείνο που η Ήρα άφησε τη Σαίγκόν. Τό ταξίδι στάθηκε κανονικό, χωρίς καμιά άνωμαλία ή καθυστέρηση. Η Ήρα, φημισμένη από τότε που ήταν άπλή φρεγάδα με πανιά, δεν είχε χάσει κανέν' από τα προτερήματά της άφότου άπόχτησε έλικα κι' άτμομηχανή κι' έγινε πολεμικό.

— Τι να σου κάνω; Ήρθε Σάββατο... — ή — ήρθε Κυριακή... Να διαλέξεις μια καλή μέρα!

Ο άμούστακος άρχηγός πήγε και τον πολίορκε στο σπίτι του.

— Ήρθα, όχι μέρα, μα νύχτα... Δώσε γρήγορα το χρέος!

Πλήρωσε ο Στασινάκος, έφαγε μερικές ξυλιές, μα το κατάλαβε πως του άξίζανε, και σ' όλη του τη ζωή έμεινε φίλος του Κολοκοτρώνη.

[Από το βιβλίο «Θεόδωρος Κολοκοτρώνης» της Παιδικής Βιβλιοθήκης «Ελευθεροδάκη»]

ΕΙΡΗΝΗ ΓΑΛΑΝΟΥ

Πέρασε λοιπόν τον πορθμό της Μαλάκκας και του Τορρές, ανάμεσα Ιουιένας και Αυστραλίας, άφησε πίσω της το αρχιπέλαγος του Σολομώντα, έφθασε στις Μαρκέζες, άγγυροδόλησε μπροστά στη Νούκα-Χίτα, άποδίδασε καμιά είκοσαριά στρατιώτες, πήρε άλλους τόσους που θα γύριζαν στη Γαλλία, και ξεκίνησε για την Ταϊτή.

Τώρα το δρομολόγιό της ήταν άκριβώς ώρισμένο. Θάκολουθούσε, σχεδόν χωρίς παρέκκλιση, τον τροπικό του Αιγόκερω, διευθυνομένη προς τη νήσο του Πάσχα. Από κει θα πήγαινε να πάρη κάρβουνο στο Βαλπαράϊζο, θα έστριβε το άκρωτήριο Χόρν, θάνέβαινε ως την Άγία-Αϊκατερίνη, στην άκτι της Βραζιλίας, θα στεκόταν στο Δακκάρ και στη Σενεγάλη και, από τον πορθμό του Γιβραλτάρ, θα έφθανε τέλος στη Τουλών.

Τίποτε άξιοσημείωτο δεν είχε συμβεί κατά το διάστημα του μονότονου αυτού ταξιδιού στον Ειρηνικό. Η διαμονή στη Νούκα-Χίτα και στην Ταϊτή ήταν πολύ σύντομη. Μόνο το έπιτελειό κι' οι ξένοι του πλοίαρχου βγήκαν στην ξηρά κι' έκαμαν έναν μικρό περίπατο. Η θερμοκρασία ήταν ύψηλή αλλά ευχάριστη. Από το πρωί ως τη νύχτα, ή θάλασσα παρουσίαζε όσες όμορφίες κι' ο ουρανός. Αλλά πουλιά τίποτα, δέντρα τίποτα, νησι κανένα.

Οι έπιβάτες της Ήρας άρχισαν να πληττουν φοβερά, και προπάντων οι πεζοναῦτες που έμεναν στο ύπόστρωμα. Στην ξηρά, οι ώρες του στρατιώτη άπασχολούνται σχεδόν όλες, στο πλοίο όμως, το περισσότερο μέρος της ήμέρας ο στρατιώτης μένει άργός και, καθώς ξέρουν όλοι, ή άργία γεννά την πλήξη.

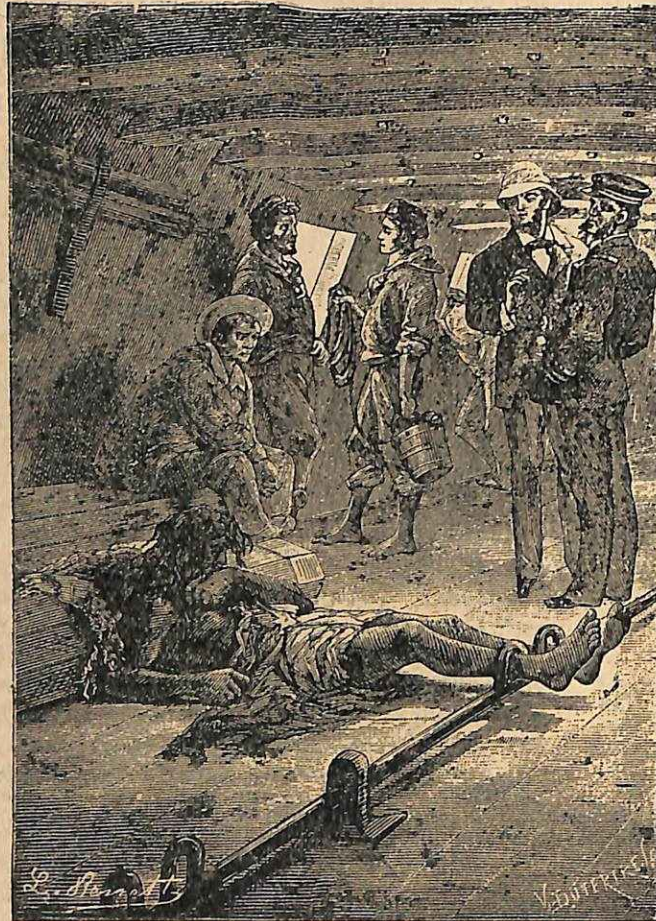
Από τους άξιωματικούς, για να περνά ή ώρα, άλλοι παίζουν σκάκι,

άλλοι διαβάζουν, άλλοι γράφουν επισημονικά ή και λογοτεχνικά. Μόνο ο πλοίαρχος Μανκαρὺ δὲν ἐπληττε ποτὲ μέσα στὸ πλοῖο. Ἡ θάλασσα ἦταν τὸ στοιχεῖο τοῦ καὶ τὸ ἐπάγγελμά του τὸ ἀγαποῦσε μὲ πάθος. Καταγινώτταν διαρκῶς μὲ τὸ πλοῖο του, ἐφρόντιζε καὶ γιὰ τὶς μικρότερες λεπτομέρειες, ἐπέδλεπε τὰ πάντα, καὶ πάλι τοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ κάνῃ μετεωρολογικὰ παρατηρήσεις καὶ νὰ γράφῃ ἄρθρα γιὰ κάποιο ναυτικὸ περιοδικό. Πάντα ἦταν εὐχαριστημένος, καὶ μάλιστα σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι ποὺ εἶχε μαζί του καὶ τὸν ἀγαπημένο του φίλο Κλοακέν.

Μ' ὅλο τὸ τραγὸ ἐξωτερικὸ του, ἦταν ἀνθρωπινὸς ἀγαθὸς κατὰ βάθος καὶ κοινωνικός. Πρὸς τὴν κ. Ὁμόλλου, ἀν καὶ τῆς χτυποῦσε πάντα τὴ βρετανικὴ ὑπεροψία, φερνόνταν μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἐκτιμῶντας κιόλα τὴν ἀφοσίωσή της στὰ παιδιὰ τοῦ συνταγματάρχου Ροβινσὼν. Γιὰ τὴν Ἀνθὴ ἔδειχνε πατρικὴ φροντίδα, τοῦ ἄρρεσε πολὺ ὁ εὐλικρινὴς χαρακτήρας κι' ἡ ζωηρὴ φαντασία τοῦ Χάνδου, καὶ θαύμαζε τὸ σοβαρὸ πνεῦμα καὶ τὶς πρακτικὲς γνώσεις τοῦ Παύλου.

Στὸ τραπέζι, ὁ πιὸ φαίδρος κι' εὐχάριστος σύντροφος ἦταν ὁ συνταγματάρχης Οὐγκόν, ποὺ πάντα εἶχε νὰ διηγηθῇ κάποια διασκεδαστικὴ ἱστορία. Μόνο ὁ ταγματάρχης Ὁμόλλου γινόταν ἐνοχλητικὸς μὲ τὴν αἰώνια γκρίνια του. Εὐτυχῶς, τὸν περισσότερο καιρὸ δὲν περνοῦσε κλεισμένος στὴν καμπίνα του, ὅπου κοιμόταν ἢ ἔπινε ἀκατάπαυστα.

Ὁ Παῦλος μελετοῦσε τὰ τεχνικὰ συγγράμματα ποὺ τοῦ δάνειζε ὁ πλοίαρχος. Ὁ Χάνδος εἶχε πιάσει πολλὰς φιλίες ἀνάμεσα στοὺς ναῦτες καὶ μὲ τὴν ὀδηγία τοῦ Κωδικὸ μύθαινε τὰ ναυτικά. Ἡ Ἀνθὴ κι' ἡ κυρία Ὁμόλλου ἔπαιζαν πιάνο, διάβαζαν μυθιστορήματα ἢ, καθισμένες μὲ νωχέλεια στὶς κουνιστὲς πολυθρόνες, κουβέντιαζαν μὲ τοὺς ἀξιωματικούς. Συχνὰ γινόταν στὸ πλοῖο χοροὶ ἢ συναυλίες. Κι' οἱ μουσικοὶ, στήνοντες τὰ ἀναλόγια τους στὸ κατὰστρωμα, σκορποῦσαν στὴν αὐρὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ τὶς μελωδίες τοῦ Μάγερμπερ καὶ τοῦ Ροσσίνι (πάντα ὅμως «ὑπὸ τοῦ κ. Ρετῦ»).

«Βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ πλοίου μὲ τὰ πόδια στὰ σίδερα». (Σελ. 210, στ. γ')

Ὁλόγυρα στὴν ἐπιγραφή, ὑπῆρχαν ἀστρονομικὲς παραστάσεις ὁμοίες μὲ τὰς παραστάσεις τοῦ δρυϊτικοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. Ἡ χρυσὴ λοιπὸν πλάκα ποὺ βρέθηκε στὸ Ἀφγανιστάν, ἔδειχνε ἀναμφισβήτητα πὺς τὴν ἴδια καταγωγὴ εἶχαν οἱ ἀστρονομικὲς ἢ κοσμογονικὲς δοξασιεῖς τῶν Χαλδαίων καὶ τῶν Γαλατῶν (Δρυϊδῶν). Ὁ κ. Κλοακέν ἦταν ἰσχυρὰ κατενθουσιασμένος μὲ τὴ σπουδαία αὐτὴ ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη.

Ὅλοι οἱ γύρω του συμμαρτυροῦσαν θέλοντας καὶ μὴ τὸν μεγάλο ἐνθουσιασμό του. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Παῦ-

λος δὲν εἶχε πιά τὸ θάρρος νὰ νηρηθῇ τὴν ἀξία καὶ τὴ χρησιμότητα τῆς ἀρχαιολογίας.

Μόνον ὁ Κάζης ἔρριχνε στὴ χρυσὴ πλάκα βλέμματα ἐχθρικά. Ἐξακολουθοῦσε, φαίνεται, νὰ ἔχῃ τὴν ἰδέα πὺς θὰ τοὺς ἔφερνε κακὸ καὶ πὺς ἔπρεπε νὰ τὴ ρίξουν στὴ θάλασσα. Κι' ὁ κ. Κλοακέν, σὰ νὰ φοβόταν μὴν τῶκανε αὐτὸ καμμιὰ ὥρα ὁ προληπτικὸς στρατιώτης, εἶχε πάντα στὴν τσέπη του τὸ πολύτιμο πορτοφόλι καὶ δὲν τὸ ἀποχωρίζοταν οὔτε στὸν ὕπνο του.

Ἐπειτα οἱ φόβοι τοῦ Κάζης δὲν εἶχαν πιά κανένα λόγο. Ἀπὸ δυὸ μῆνες τώρα εἶχαν ἀφήσει τὴ Σαϊγκὸν καὶ τὴν Ἰνδική. Ἐκατομμύρια λεῦγες κι' ἀπύθμενοι ἄδυσσοι τοὺς χωρίζαν ἀπὸ κεῖ. Πατοῦσαν πᾶνω σὲ μιὰ μεγάλη γαλλικὴ φρεγάδα, περιστοιχισμένοι ἀπὸ γενναίους στρατιώτες, ἡρωϊκοὺς ναῦτες καὶ φίλους ἀφοσιωμένους. Τοὺς κινδύνους, τὰ τυχήματα, τὰ ξεχνοῦσαν τώρα ὅλα. Τὸ θάρρος εἶχε ξεναγυρίσει στὶς ψυχὲς ποὺ τόσο εἶχαν φοβηθεῖ.

Μιὰ μέρα, ὁ Χάνδος, ἐρχόμενος νὰ καθῆται στὸ τραπέζι, διηγήθηκε πὺς ἦταν πρὸ ὀλίγου στὴν πρύμη, — ὅπου δὲν ἐπήγαιναν συχνὰ οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώρας — καὶ πὺς εἶχε ἰδεῖ ἐκεῖ ἕνα πολὺ δυστυχισμένο κι' ἀξιολύπητο ἄνθρωπο.

Ἦταν ἕνας μαῦρος ἢ μιγάς, φαίνονταν ἡλίθιος καί, σ' ὅλο τὸ δίστημα τοῦ ταξιδιοῦ, βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ πλοίου μὲ τὰ πόδια στὰ σίδερα. Κάθε δυὸ τρεῖς ἡμέρες τὸν ἀνέβαζαν στὸ κατὰστρωμα γιὰ νὰ παίρνῃ λίγο ἄερα, κι' ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸν ξανακατέβαζαν.

Ὁ κακόμοιρος, πετοῖ καὶ κόκκαλο εἶχε μείνει. Τὶ κακοῦργημα νὰ εἶχε κάνει γιὰ νὰ βασανίζεται μὲ τὸ σκληρὸ αὐτὸ τρόπο;

— Εἶν' ἕνας ἄγνωστος ποὺ μπῆκε στὸ πλοῖο χωρὶς ἄδεια καὶ τὸν ἀνακάλυψαν ἀφοῦ ξεκινήσαμε, εἶπε ὁ πλοίαρχος. Σὲ τέτοια περίπτωσι, ὁ κανονισμὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἀπαιτεῖ νὰ κρατηθῇ δέσμιος ὡς τὸν λιμένα ὅπου θὰ δικασθῇ.

— Καὶ θὰ κάμῃ ἔτσι ὅλο τὸ ταξίδι ὡς τὸ Τουλόν; φώναξε ὁ Παῦλος.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ὁ δὲν μυρίζει καθόλου ὠραῖα βέβαια, συμφώνησε ἡ Σιμόνη. Καὶ πὺς κουνάει!

— Ὁ, ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει, δὲν μὲ πιάει ἡ θάλασσα! εἶπε ὁ Ντενῆ.

— Ἐσὺ λοιπὸν ἦσουν ποὺ ἔξυνες;

— Ἐ, διάβω! Εἶναι πᾶνω ἀπὸ μιὰ ὥρα ποὺ προσπαθῶ νὰ κινήσω τὴν προσοχή σου μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω. Ἀκουσε κι' ἔμαθα πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ βρισκόμαστε ἐδῶ μέσα καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ σοῦ τὰ κάνω γνωστά.

— Τί θέλουν νὰ μᾶς κάνουν;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τους.

— Ποῦ μᾶς πηγαίνουν;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη, ἀλλὰ φοβάμαι πὺς ἐτοιμάζουν ἀκόμη κι' ἄλλο κόλπο.

— Μὲ ποῖον θὰ τὰ βάλουν τώρα;

— Μὲ τὸν μπαμπά, ἀπλούστατα.

Ὁ Μπα εἶναι ἐδῶ κι' αὐτὸς θὰ τοὺς βοηθήσῃ. Τὸν εἶδα ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα χθὲς τὸ βράδυ.

— Ὁ ἐλεεινός!

— Ναι, εἶναι βρωμερὸ ὑποκείμενο. Καλὰ τὸν εἶχε καταλάβει ὁ Μό.

— Ὁ καϊμένος ὁ Μό! Ἡ καϊμένη ἡ γρηὴ Τί-Σάυ!

— Δὲν ἀδιαφορῶ βέβαια γι' αὐτούς, μὰ γιὰ τὴν ὥρα, εἶπε ὁ Ντενῆ, πὺς ἐπείγον εἶναι νὰ προειδοποιη-

σομε τὸν πατέρα γιὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

— Αὐτὸ εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ λέῃ κανεὶς, ψιθύρισε θλιβερά τὸ κοριτσάκι.

— Καὶ πὺς δύσκολο νὰ τὸ κάνῃ, συμφωνῶ. Ὡστόσο ἐλπίζω νὰ τὰ βγάλω πέρα.

— Πὺς θὰ τὰ καταφέρῃς;

— Σκέφθηκα σοβαρὰ καὶ κατέστρωσα ἕνα σχέδιο ποὺ δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο ἄσχημο. Πρῶτα ἀπ' ὅλα μᾶθε ὅτι βρισκόμαστε στὰ χέρια τοῦ περίφημου Ἀσπρου Λύκου.

Ἡ φήμη τοῦ Νγκουγιέν καθὼς καὶ οἱ θρύλοι ποὺ εἶχαν δημιουργηθεῖ γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του κι' ἀπ' τὰ φοβερὰ του κατορθώματα, εἶχαν δώσει πολλὰς φορές θέμα γιὰ ζωηρὲς συζητήσεις ἀνάμεσα στὰ δυὸ παιδιά.

Ὁ Ντενῆ δὲν ἔδινε καὶ πολὺ μεγάλη πίστη σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἱστορίες. Εἶχε τὴν ἰδέα πὺς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ κοινὰ ληστρικὰ κατορθώματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ γίνονται συχνὰ στὰ σύνορα καὶ ποὺ ἡ πατριωτικὴ φαντασία τῶν Τογκινέζων τὰ μεγαλοποιοῦσε, καὶ ἔτσι δὲν τοὺς

ἔδινε μεγάλη σημασία. Ἡ Σιμόνη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὰ πίστευε ὅλα σὰν Εὐαγγέλιο.

Ὅπως ἦταν λοιπὸν ἐπόμενο ἡ ἀποκάλυψη αὐτὴ τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν τάραιξε ἐπὶ μεγάλῳ σημείῳ.

— Εἴμαστε χαμένοι, βόγγησε.

— Ὁχι δὲ ἀκόμη, ἀδελφούλα μου!

— Ἐσὺ δὲν ἔλεγες πὺς ὅσα λέγονταν

γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀσπρου Λύκου ἦ-

ταν ὑπερβολικά;

Νὰ τώρα ποὺ

σε διαφεύδει ὁ

ἴδιος, καὶ πὺς!

— Ὁμολογῶ

πὺς εἶχα ἄδικο.

Αὐτὸς ὁ ἀνθρω-

πος ἔχει μιὰ τέλ-

μη ἀφάνταστη

καὶ ξέρει ποῦ

πρέπει νὰ χτυ-

πήσῃ. Ἀλλὰ, ἀ-

γαπάει ὁ Θεὸς

τὸν κλέφτη, ἀ-

γαπάει καὶ τὸν

νοικοκύρη, καὶ

οἱ κακοῦργοι αὐ-

τοὶ εἶναι πολὺ

φλύαροι.

— Τί θέλεις

νὰ πῆς;

— Κάθονται

καὶ συζητοῦν

μπροστὰ μου χω-

ρὶς νὰ σκοτί-

ζονται καθόλου

γιὰ τὴν παρου-

σία μου.

— Μὰ ἐσὺ δὲν

ξέρεις ἀναμίτι-

κα!

— Ἐέρω τό-

σα ὥστε νὰ μπο-

ρέσω ἐπάνω κάτω νὰ καταλάβω με-

ρικὰ ἀπὸ ὅσα συζητοῦσαν γιὰ τοὺς

σκοποὺς τους σχετικὰ μὲ μᾶς.

Ἀπὸ

ὅ,τι κατὰλαβα λοιπὸν ὁ Ἀσπρος Λύ-

κος ἔχει σκοπὸ ν' ἀράξῃ τὴν μαούνα

του ἀνάμεσα στὸ Φου-Τὸ καὶ στὸ

Βιέτρι. Θὰ ἔχεις βέβαια ἀκούσει γιὰ

τὰ χωριὰ αὐτά. ἴσως κιόλας νὰ τὰ

πρόσεξες ὅταν ἦρθαμε ἀπὸ τὴ Γαλ-

λία καὶ περάσαμε μὲ τὸ σιδηρόδρομο

κι' ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ μέρη. Αὐριο ὁ

μπαμπᾶς γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Γιέν-

Μπαῦ θὰ κάνῃ τὴν ἴδια διαδρομὴ.

Ἡ συμμορία λοιπὸν ἔχει ἀπόφαση

νὰ κρυφτῇ κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ

γραμμὴ, νὰ περιμένῃ τὸ τραῖνο καὶ

νὰ τὸ ἐκτροχιάσῃ. Μὲ ποῖο σκοπὸ, τὸ καταλαβαίνει. Γιὰ νὰ ληστεύσουν τοὺς ἐπιβάτες καὶ νὰ λεηλατήσουν τὶς σκευοφόρες.

— Ὁ, Θεέ μου!

— Ἐννοια σου, ἡσύχασε. Ἡ θὰ

βγῶ πολὺ γελασμένος, ἢ τὸ σχέδιό

τους δὲν θὰ πετύχῃ. Ὅλα ὅσα ἔγι-

ναν, Σιμόνη, τὰ ξέρεις. Εἶμαι κι' ἐγὼ

ἀρκετὰ ὑπεύθυνος γι' αὐτὴ τὴν πε-

ριπέτειά μας γιὰτὶ δὲν θέλησα νὰ

δώσω πίστη στὰ λόγια τοῦ Μό. Ἐγὼ

λοιπὸν χρωστῶ νὰ ἐμποδίσω αὐτὸ

«Ἐνας ἄνθρωπος μπῆκε μέσα μ' ἕνα μανδύα ἀπὸ φύλλα λατάνιας...»

τὸ καινούργιο ἔγκλημα, καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο πρέπει νὰ τὸ σκάσω ἀπ' ἐδῶ. Ἀν κατὰλαβα καλά, ἡ συμμορία θὰ βγῇ στὴ στεριά αὐριο τὸ πρωῒ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάνῃ τὸν ἐκτροχιασμὸ αὐριο τὸ βράδυ. Ἐ, λοιπὸν δὲν θὰ περιμένω ὡς τὰ τότε γιὰ νὰ ἐνεργήσω.

— Νομίζεις πὺς μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν πλωτὴ φυλακή;

— Σίγουρα. Φθάνει νὰ μὴ σοῦ περάσῃ ἰδέα νὰ μ' ἀκολουθήσῃς.

— Γιατὶ δὲν μὲ παίρνεις καὶ μένα μαζί σου; ρώτησε ἡ Σιμόνη.

— Γιὰ σκέψου λίγο λογικά, Σιμόνη. Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο αὐτὸ

το πράγμα. Για να φθάσω στην όχθη του ποταμού πρέπει να πείσω μέσα στο νερό. Έγω ξέρω κολύμπι, εσύ όμως δεν ξέρεις. Δεν μένει λοιπόν άλλη λύση, όπως έχουν τα πράγματα, παρά να σ' αφήσω έσένα εδώ.

— Και από πού θα βγής; Από την πόρτα;

— Δεν θάταν και τόσο εύκολο το πράγμα. Η πόρτα μου είναι άμπαρωμένη απ' έξω, μα κι' αν κατάφερα να νά την ανοίξω, πάλι δεν θα μπορούσα να βγω στο κατάστρωμα χωρίς να με τσακώσουν.

— Τι θα κάνης λοιπόν;

— Οι κουρσάρροι δεν μου έκαναν σωματική έρευνα. Έχω επάνω μου τόν σουγιά μου. Τά πλευρά της βάρκα είναι από φλούδα μπαμπού πολύ σφιχτά πλεγμένα. Η μύτη του σουγιά μου είναι σπασμένη κι' έτσι θα μπορέσω να την χρησιμοποιήσω για πρίονι. Με λίγη υπομονή έλπίζω να μπορέσω νανοίξω ένα φύλλο αρκετά μεγάλο ώστε να χωρέσω να περάσω από μέσα.

— Και άμα βγής έξω στη στεριά τί θα μπορέσης να κάνης σ' ένα άγριο τόπο πού σου είναι κιάλας δόλετα άγνωστος;

— Μήν ξεχνάς ότι στην άριστερή όχθη του ποταμού βρίσκονται ένα πληθος χωριά. Θα προσπαθήσω να φθάσω ως το πρώτο στρατιωτικό φυλάκιο κ' εκεί θα τους κάνω ένήμερους.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Άγαπητοί μου,

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑ τὸ σὺ νέδριο τῆς Φιλοδοσιακῆς Ἐνωσεως καὶ εἶδα πόσα μελετᾶ νὰ κάμῃ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κράτους, γιὰ νὰ πολυστέψῃ τὸ Πράσινο μέσος τὴν Ἀθῆνα καὶ στὰ περίχωρα. Θάναδασώσῃ μεγάλες ἐκτάσεις, πού θὰ τίς ἐξασφαλίσῃ μὲ νόμους ὥστε νὰ μὴ καταντήσουν καμμιὰ μέρα οἰκόπεδα καὶ συνοικισμοί· θὰ δημιουργήσῃ δασάκια μέσα στὴν πόλιν καὶ στίς μακρινὰς γειτονιὰς γιὰ τὸ λαὸν, γιὰ τὰ παιδιὰ· θάνοίξῃ δρόμους ὥς τὴ δάση τῶν περικύρων, σὸν κάμπο καὶ στὰ βουνά· καὶ θὰ δέντροφυτέψῃ ἐκείνους πού δὲν ἔχουν τώρα καμμιὰ πρασινάδα. Ἐτσι τὸ Δέντρο θὰ κυριαρχήσῃ, θάναπαύῃ τὰ μάτια, θὰ χαρίσῃ τὴ σκιά του καὶ τὴ δροσιά του σὲ δούλους, θὰ εἶναι ἄφθονο, πρόχειρο, προσιτό.

Κι' ἀληθινά, τὸ Δέντρο δίνει μιὰ

μεγάλη χαρὰ κι' εὐτυχία. Κι' ἓνα μονάχα νὰ βλέπῃς, φυτεμένο σὲ μιὰν αὐλή, αἰσθάνεσαι ἀνακούφιση. Πολὺ περισσότερο δταν βλέπῃς δέντρα πολλά, δταν περπατῇς σὲ μιὰ δεντροστοιχία, δταν βρίσκεσαι μέσα σ' ἓνα ἄλσος ἢ σ' ἓνα δάσος. . . Οἱ Ἀθηναῖοι ἐστερούμαστε σχεδὸν αὐτὴ τὴν εὐτυχία, γιὰτὶ δὲν εἶχαμε νερό. Τὴ θέλαμε, κάναμε, δτι μπορούσαμε, μὰ ἦταν μάταιος κόπος. Τὸ Δέντρο θέλει νερό. Φυτεύαμε τοὺς δρόμους, ἀλλὰ τὰ δέντρα καὶ ξεραίνονταν γιὰτὶ δὲν εἶχαμε νὰ τὰ ποτίσουμε. Μὰ φορὰ κινδύνεψε νὰ ξεραθῇ κι' ὁ Ἐθνικὸς Κήπος, καὶ καταστράφηκε ὁ λότελα ὁ Ζωολογικὸς μὲ τὸ ξερό του πάντα Ἐνυδρεῖο. . . Ὅσο γιὰ τὰλλα κηπάκια, εἶχαν κιτρινίσει ὅλα. Ἡ μαστε καταδικασμένοι νὰ βλῆπουμε γυμνοὺς, ξερούς, καὶ τοὺς λόφους πού μᾶς τριγυρίζουν, καὶ γιὰ νὰ ἰδοῦμε, νὰ χαροῦμε ἓνα δάσος, ἔπρεπε νὰ τρέξουμε μίλλια μακριὰ καὶ μὲ μέσα συγκοινωνίας κουραστικώτατα.

Ἀλλὰ τώρα ἔχουμε ὅσο νερὸ θέλουμε. Καὶ τὸ πρῶτο ἀποτέλεσμα, ἀπὸ τότε πού μᾶς ἤρθε σὰ δῶρο Θεοῦ, ἦταν νὰ λείψουν τὰ ξερά, τὰ κίτρινα, νὰ σκουρήνῃ τὸ ἀσπρὲδερό, τὸ φρυγμένο χῶμα, νὰ ζωηρέψουν οἱ πρασινάδες μᾶς καὶ νὰ ξεφυτρώσουν νέες. Τώρα δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ φυτεύουμε. Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα θὰ κάμῃ ἡ Φιλοδοσιακὴ Ἐνωσις· θὰ φυτεύῃ χωρὶς κανένα φόβο μακρασμοῦ. . .

Τὸ Δέντρο λοιπὸν εἶναι χαρὰ κι' εὐτυχία. Κι' ἐκεῖνο πού μᾶς δίνει καρπούς, κι' ἐκεῖνο πού μᾶς δίνει μόνο λουλούδια, κι' ἐκεῖνο πού δὲν ἔχει παρὰ φύλλα καὶ σκιά. Ὁ,τι καὶ νάναι, καθαρίζει, δροσίζει, γλυκαίνει, ἀρωματίζει τὴν ἀτμοσφαῖρα καὶ μᾶς κάνει νάναπνέουμε κοντὰ του μ' εὐχαρίστηση, μ' ἀνακούφιση, ξαλαφρωμένοι, ζωογονημένοι, εὐτυχισμένοι. Καὶ τώρα πού συλλογιέμαι τὴν εὐεργεσίαν τοῦ Δέντρου, θυμᾶμαι τὸνειρο μου—ἓνα ὠραῖο, εὐτυχισμένο περιодικό ὄνειρο, πού τὸ βλέπω, κάθε τρία, τέσσερα ἢ πέντε χρόνια, τὸ ἴδιο, ἀπαράλλαχτο, στερεότυπο. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν ἀπὸ ἓνα τέτοιο περιοδικὸ ὄνειρο, ἀλλὰ κανένας, μοῦ φαίνεται, τόσο γλυκὸ σὰν τὸ δικό μου. Γιὰτὶ τὸ Δέντρο παίζει σ' αὐτὸ τὸν κυριώτερο ρόλο. Καὶ μάλιστα ἓνα Δέντρο τόσο ὠραῖο, πού δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ πουθενά, παρὰ μόνο στὸνειρό μου. . .

Στὴ Ζάκυθο, τὴν πατρίδα μου, ἔχουμε—ἢ εἶχαμε σὸν καιρὸ μου—ἓνα θαυμάσιο περίπατο· τὸ Ψήλωμα. Ἦταν ἓνας ἀπέραντος δρόμος, πλατύς, καλοστρωμένος, περιποιημένος·

πού ἀρχίζε ἀπὸ τὸ κεντρικώτερο μέρος τῆς χώρας καὶ χανόταν στὴ μεγάλη ἐξοχή, σὸν κάμπο μὲ τὰ χωριά. Στὴν ἀρχή, ἐλαφρὰ ἀνηφορικός, περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ ὑψώματα, πράσινα ὅλα, ἔπειτα γινόταν ἐλαφρὰ κατηφορικός κι' ἔπειτα ἴσιος. Εἶχε μεγάλη ποικιλία, καὶ κάθε στιγμή τὰ τοπεῖα ἀλλάζανε. Δόφοι, ἰσιώματα, φαράγγια, ἐλαῖωνες, λιθάδια, βουνά, θάλασσα, ἀπ' ὅλα ἔδλεπε τριγύρω του ὁ περιπατητής. Φτάνοντας σὸ ἐκκλησιόσκι τοῦ Ἀγ-Νικόλα—ἐκεῖ πού τελείωνε πιά ὁ ἀνήφορος—εἶχε στὰ πόδια του τὸν ἀπέραντο κάμπο—πού πρὸς τὸ βράδυ, μὲ τὰπειρα φῶτα του, ἦταν δεύτερος οὐρανός—τὴ θάλασσα πέρα καὶ τὸ βαθυγάλαζο βουνὸ τῆς Κεφαλλονιάς. Στὸ γυρισμό, ἀντίκρυζε ἀπὸ ψηλά ἓνα ὑπέροχο πανόραμα τῆς πόλης μὲ τὰ ψηλά της καμπαναριά καὶ τὸ γεμάτο κατάρτια λιμάνι. . . Προχωρούσαμε ἀπὸ τὸν Ἀγ-Νικόλα ὥς τὸ Ὀμικρον—ἓνα γεφύρι μ' ἐντελὸς στοργυλὴ καμάρα—καὶ γυρίζαμε. Ποτὲ δὲν πηγαίναμε παραπέρα οἱ πεζοὶ περπατητές, καὶ μόνο ἐκεῖνοι πού ἐδγαίναν μὲ ἄμαξι, τραδοῦσαν ὡς τὸ κοντινότερο χωριό, τὸ Γαϊτάνι.

Στὸν ὕπνο μου λοιπὸν, κάθε τόσο, βλέπω πὼς κάνω, μὲ ἀγαπημένους μου φίλους, αὐτὸν τὸν καλοθύμητο περίπατο σὸ Ψήλωμα. Φτάνουμε σὸ Ὀμικρον κι' ἐκεῖνοι θέλουν νὰ γυρίσουν. Εἶναι δειλινὸ. Τότε τοὺς λέω: «Ἄς προχωρήσουμε ἀκόμα. Ποτὲ δὲν εἶδαμε τί ὠραῖα ἔχει αὐτὸς ὁ δρόμος παρακάτω. Θέλω νὰ ἰδῶ». Μήκοῦνε, προχωροῦμε. Καὶ σὲ λίγο βρίσκομαστε σ' ἓνα μέρος ἀσύγκριτα, ἀπερίγραπτα πιδ ὠραῖο ἀπ' ὅλα τὰ θαυμάσια τοπεῖα πού εἶχαμε ἰδεῖ πρωτότερα. Ὁ δρόμος, ἀκόμα πιδ πλατύς, ἀκόμα πιδ ἴσιος, περνε μέσα ἀπ' ἓνα πυκνὸ, ἀδιαπέραστο δάσος.

Ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, ὅσο φτάνει τὸ μάτι μᾶς, δέντρα. Μὰ τί δέντρα! Πανύψηλα, φουντωτά, καταπράσινα, δροσερώτατα καὶ φορτωμένα μὲγάλα ἄσπρα λουλούδια. Καὶ τὰ λουλούδια αὐτὰ δὲν εἶναι ἓνα-ἓνα, εἶναι πολλὰ μαζί, καὶ κρέμονται ἀπ' τὰ ὑπερφυσικὰ ἐκεῖνα δέντρα σὰν πελώρια σταφύλια, σὰ β ὁ τ ρ ε ῖ ς.

«—Ἄ, τί ὠραῖα πού εἶν' ἐδῶ! φωνάζω. Εἶδατε πού δὲν θέλατε νὰ προχωρήσουμε;»

Ἀναπνέω μὲ ἡδονὴ τὸν ἐλαφρὸ καὶ μυρωμένο ἀέρα· ἀκούω ἀθώρητα πουλιὰ νὰ κελαῖδουν στὰ τελευταῖα πουλιὰ νὰ κελαῖδουν στὰ τελευταῖα φέγγη τοῦ δειλινοῦ. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐκσταση, τὴ μαγεῖα, τὴν εὐδαιμονία, ξυπνῶ. . .

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ὁ κόκκινος κι' ὁλόλαμπρος δίσκος τοῦ ἡλίου κοντεύει νὰ χαθῇ πίσω ἀπ' τὰ γύρω βουνά.

Τὸ σιγανὸ ἀγεράκι σφυρίζει ἀπαλὰ σ' αὐτιά μᾶς σὰν ἀγγελικὴ ἀρμονικὴ μουσική. Ὁ οὐρανὸς χωρὶς σύννεφα ἔχει πᾶρε ἓνα κοκκινωπὸ χῶμα, πού ὅσο ὁ ἡλιος πλησιάζει νὰ κρυφτῇ γίνεται δυνατώτερο.

Πέρα μακριὰ ἡ γαληνεμένη θάλασσα ἀντανάκλᾷ τὰ ὅμορφα χρώματα τ' οὐρανοῦ.

Ποῦ καὶ πού φαίνονται τὰ κάτασπρα καϊκάκια νὰ σχίζουν τὰ ἡσυχά νερά.

Πάνω, ἀπ' τὰ ὁλόμορφα βουνά κατεβαίνουν σιγά-σιγά τὰ μικρὰ κοπάδια καὶ ἔσπασαν τοὺς ἔρχεται ὁ νέος τοσπάνος πού μὲ τὴ γλυκεῖα φλογέρα του γεμίζει τὸν ἀέρα ἀπὸ ἐλκυστικὸς ἤχους, ἐνῶ τὰ κουνουδάκια ἀπ' τὰ πρόβατα ἀντιλαλοῦν μέσ' στίς πυκνοφυτεμένες χαράδρες.

Τὰ πουλάκια γυρίζουν στίς φωλιές τους γιὰ νὰ κοιμηθῶν κι' ἡ νυχτερίδα σκίζει ἀπαλὰ τὸν ἀέρα. Ἀπ' τὰ χαλάσματα κάποιου παλιοῦ σπιτιοῦ ἀκούγεται ἡ παραπονιάρικη φωνὴ τῆς κουκουβάγιας.

Ὁ ἡλιος ἔχει πιά δύσει. Στὸν οὐρανὸ λαμπυρίζουν τ' ἀστέρια. Ἀπ' τὴ γαλήνια θάλασσα ἀνεβαίνει δειλὰ-δειλὰ τὸ ροδοκόκκινο φεγγαράκι.

Τί ὠραῖες πού εἶναι αὐτές οἱ ὥρες στὴν ἐξοχὴ καὶ σὸ βουνό!

Μιλ-Σπιλ

ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Ἀγαπῶ τόσο τὰ κυκλάμινα γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ δροσιά τους. Μὰ αὐτὰ τὰ δυὸ τρία πού κρατῶ τώρα σὸ χέρι μου μ' ἀρέσουν ξεχωριστά γιὰτὶ μοῦ θυμίζουν τ' ὠραῖο καλοκαίρι.

Κι' αὐτὴ ἡ ἀπαλὴ μυρωδιὰ πού ἀκόμα ξεχύνουν—κι' ἄς τᾶχω φυλλαγμένα τόσο καιρὸ—μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι θλίψη πού ξεχνουν τὰ λουλούδια, μιὰ θλίψη ἀνάμικτη μὲ νοσταλγία γιὰ ὥρες παλιές, ἀξέχαστες πού ὥστόσο πέρασαν.

Μοῦ φέρνουν σὸ νοῦ τὴν ὠραία ρεμματιά—ὡς εἴκοσι λεπτά μακριὰ ἀπ' τὸ προάστειο, πού πάντα σ' αὐτὴ καταφεύγαμε μιὰ ὁλόκληρη παρέα γιὰ νὰ διασκεδάσουμε ὅλη μέρα.

Στὸ βάθος τῆς λίγα, πολὺ λίγα νερά ἔτρεχαν ἑπάνω στὰ χαλίκια. Τίς πλαγιὰς στολίζουν πλατάνια ἄφθονα καὶ πιδ ψηλά πεῖνα καὶ λογίων-λογίων χαμόδεντρα, κι' ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ἀγκαθωτούς θάμνους ἐξορροῦσαν δειλὰ-δειλὰ τὰ πρῶτα κυκλάμινα. Στὴν ἀρχὴ ἦταν λίγα. Κι' δταν ἔμειν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ θαυμάσια ποδηλατοδρομία, φθάνανε στὴ ρεμματιά μᾶς, γινόταν ὁλόκληρη μάχη γι' αὐτά. Σκαρφαλώγαμε μὲ τὰ γόνατα στίς γλυστερές πλαγιές, κάναμε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὰ φτάσουμε, καὶ τί θραμβὸς γιὰ ὅποιον εἶχε τὰ περισσότερα, τί ἱκανοποίηση!

Ἀργότερα βγήκαν περισσότερα. Τὴ λέω, ὁλόκληρη πλημμύρα ἀπὸ κυκλάμινα! εὐωδίαζε ὅλος ὁ τόπος. Τότε σκορπίζομαστε μὲ γέλια, μὲ τραγούδια

μὲ φωνές, στοιχήματα ποῖος θὰ μαζέψῃ περισσότερα.

Κι' ἀντηχοῦσε γιὰ ὥρα πέρα ὡς πέρα ἡ ρεμματιά ἀπ' τὸ χαρούμενο βονιτὸ τῶσαν παιδιῶν.

Ὅταν κουραζόμαστε γυρίζαμε στὴν πηγὴ κοντὰ σὸ μεγάλο πλατάνι, ἀφίνοντας νὰ μᾶς χαϊδεύῃ ἀπαλὰ τὸ πρασινωπὸ φῶς τοῦ ἡλίου περνώνας ἀπὸ τὰ πυκνὰ χλωρὰ φυλλώματα.

Κι' δταν πιά ἀρχίζαν νὰ φαίνονται οἱ πρῶτες σκιές τῆς νύχτας πίσω ἀπ' τὰ δέντρα, μᾶς ἐβρίσκαν ν' ἀνεβαίνουμε μὲ τὰ ποδήλατα τὸν ἀνήφορο, ἀργά-ἀργά καὶ κουρασμένα, σὰ νὰ μᾶς βάραιναν τὰ λίγα λουλουδάκια ἢ οἱ ἐντυπώσεις πού φέρναμε μαζί μᾶς.

Ἐλάτῃ

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΜΟΥ

Πᾶνε τρία χρόνια κιάλας πού ἔχασα τ' ἀγαπημένο μου σκυλάκι. Ὅταν τὸ θυμᾶμαι νομίζω πὼς τὸ βλέπω ἀκόμα στίς τελευταῖες του στιγμές.

Τ' ἀγάπησα τρελλὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πού γεννήθηκε ὡς τὴ στιγμή πού πέθανε. Πόσο μ' ἀγαποῦσε ὅμως κι' αὐτό! Κάθε πρωτὶ ἔρχόταν σὸ κρεβάτι μου γιὰ νὰ μὲ καλημερίσῃ μὲ τὰ τρελλά του πηδημάτα καὶ τὰ χαρωπὰ γαυγίσματά του. Καίμενο σκυλάκι! . . .

Σὰν πέθανε, τὸ βάλαμε, ἡ ἀδελφούλα μου κι' ἐγώ, μέσα σ' ἓνα κουτί καὶ τὸ θάψαμε σὸ περιβόλι μᾶς, βρέχοντας τὸ χῶμα πού μᾶς τὸ ἔκρυψε μὲ τὰ πικρὰ δάκρυά μᾶς.

Γύρω τριγύρω φυτέψαμε μερικὲς τριανταφυλλίες κι' ἄλλα λουλούδια μυρωδάτα, πού ἡ καθημερινὴ μᾶς περιποίηση τὰ θέρειψε.

Πέρασαν τρία χρόνια ἀπὸ τότε, μ' ἀκόμα πάνω ἀπ' τὸν τάφο του ὑπάρχει μιὰ ὁμορφὴ τριανταφυλλιά, πού, σὰν ἀνάμνηση τοῦ ἀγαπημένου μᾶς σκυλοῦ, μᾶς χαρίζει τὰ μυρωδάτα τῆς λουλούδια.

Ἀσπρος Ἀράρης

Η ΠΑΠΙΑ

Περπατούσαμε στὴν ἀκρογιαλιά, μιὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ παιδιὰ συνομηλικὰ μου, ὁ ἓνας κοντὰ σὸν ἄλλον. Ὁ ἡλιος εἶχε ἀρκετὴ ὥρα βασιλέψῃ κι' ἡ νύχτα ἀπλωνόταν σιγά-σιγά.

Μιλούσαμε ὅλοι γιὰ τὸ φουτ-μπῶλ, γιὰτὶ εἶχαμε σκοπὸ νὰ ἰδρῶσουμε ἓνα ποδοσφαιρικὸ σύλλογο—δταν μᾶς διέκοψε ὁ Στέλλιος—ἓνα παιδί ἀπὸ τὴ παρέα—λέγοντας:

— Παιδιά! Γιὰ κοιτάξτε. Μιὰ πάπια στὴ θάλασσα.

Αὐτὴ ἡ εἶδηση μᾶς ἔβαλε σὲ μεγάλη περιέργεια.

— Ποῦ εἶναι; εἶπαμε κοιτάζοντας ἐρωτηματικὰ τὴ θάλασσα.

— Νά ἐκεῖ, ἓνα μέτρο μακριὰ ἀπ' τὴν ἄμμο, ἀποκρίθηκε ὁ Στέλλιος, δείχνοντας τὸ μέρος μὲ τὸ δάχτυλο.

— Ἄ! Νά την! εἶπαν μερικοί.

— Νά! νά! σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς, εἶπα ἐγώ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ λέγαμε μὲ χαμηλὴ φωνὴ γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ ἡ πάπια τὸν κρότο καὶ φύγει. . .

— Κρίμα νὰ μὴν εἶναι κανεὶς κυνηγός! ψιθύρισε ὁ Κώστας.

— Ἄς δοκιμάσουμε μὲ τίς πέτρες, εἶπε ὁ Τάκης. Πάρτε ἀπὸ μιὰ πέτρα καὶ σιγά-σιγά προχωρεῖτε δυὸ βήματα. Σημαδεύτε κι' ἄμα πῶ μᾶς, ρίξτε.

Ἐτσι κι' ἔγινε. Προχωρήσαμε λίγο προσεχτικά, σημαδεύσαμε καὶ μὲ τὸ «μᾶς» οἱ πέτρες ξεσφενδονίστηκαν.

Πλούμι! τσοφ! πάφ! πλούμι! ἀκούσθηκε κι' ὅλοι κοιτάξαμε πρὸς τὸ μέρος τῆς πάπιας.

— Τὴ σκοτώσαμε, φώναξα ἐγώ κι' ἔτρεξα πρὸς τὴν πάπια.

Οἱ ἄλλοι μ' ἀκολουθῆσαν. Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξή μᾶς δταν, ἀντὶ πάπια εἶδαμε ἓνα . . . ἓνα . . . χαλασμένο πανέρι πού τὸ σκοτάδι τόκανε ἀπαράλλαχτη πάπια!

Ἀφού πάθαμε αὐτὴ τὴν γκάφα καὶ γυρίζαμε σὸ σπιτί, σὸ δρόμο τὸ λέγαμε μόνοι μᾶς καὶ γελοῦσαμε.

Ὅταν δὲ τὰ διηγηθήκαμε αὐτὰ στὴ γειτονιά καὶ στοὺς γονεῖς μᾶς ὅλοι μᾶς κοροῖδευαν γιὰ τὸ πάθημα τῆς ψεύτικης πάπιας.

Ἀγγελος Εἰρήνης

ΓΑΛΗΝΗ

Ματόκλαδα πυκνὰ περιτριγυρίζαν δυὸ μάτια μαῦρα, πού ἀνοιγόκλειναν σιγανὰ φωτίζοντας ἓνα χλωμὸ προσωπάκι. Ἦσυχά, ρυθμικά σκεπάζονταν ἀπὸ τὰ πυκνὰ ματόκλαδα κι' ἀνοίγαν πάλι. Δίνοντας ἓνα τόνο γαλήνιο σὸ χλωμὸ προσωπάκι, ἔδειχναν εἰρηνεμένη ψυχὴ.

Δυὸ χεῖλη ρόδινα συμπλήρωναν τὴ γαλήνη τῆς ὄψεως του καὶ χαμογελώντας ἐλαφρὰ, ἀφίαν νὰ φαίνονται δυὸ σειρὲς ὁλόασπρα παιδιάτικα, δοντάκια. Κυματιστὰ μαλλάκια στεφάνωναν τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικά, πέφτοντας μὲ χάρη στοὺς ὤμους, κι' αὐτὰ εἰρηνεμένα.

Ντυμένη μὲ τὸ χῶμα τῆς ἀγνότητος βλέπω τὴ μικρὴ παιδούλα νάρχεται ἀπὸ μακριὰ. Περνοῦσε πρῶτα ἀπ' τὴ θάλασσα, πού ἀφροισμένη ἐσπάζε στὴν ἄμμουδιὰ τὰ κύματα τῆς καὶ κοιτοῦσε ἀπειλητικὰ τὴ βαρκοῦλα τοῦ γέρο-ψαρά. Στάθηκε σ' ἀκρογιάλι καὶ τῆς μίλησε ἡ παιδούλα. Μὲ μιὰς ἔπαψε νὰ βογγᾷ! γαλήνεψε. . . Μάεψε τὰ κύματα τῆς καὶ τυλίχθηκε μέσα σὸ διάφανο εἰρηνεμένο πέπλο τῆς! . . .

Ἐπειτα ἤρθε σὸν λειβάδι· ἐκεῖ, ὁ ἀέρας φυσώντας δυνατὰ λύγιζε τίς φτωχὲς μαργαριτούλες καὶ τ' ἄλλα ταπεινὰ ἀγριολουλούδια, θέλοντας ὁ κακὸς νὰ τὰ σπάσῃ. Μά! . . . σὸ πέρασμά τῆς ἔμεινε βουβός· ἔπαψε νὰ φυσᾷ, τότε τὸ λειβάδι εἰρήνεψε· οὔτε φύλλο δὲν κουνιόταν καὶ πέρασε ἡ παιδούλα μέσα στίς μαργαγαρίτες πού μὲ θερμὰ λόγια τὴν εὐχαριστοῦσαν γιὰ τὸ καλὸ πού τοὺς ἔκανε.

Πέρασε ὕστερα μέσα στὰ ὁλόλευκα ἀρνάκια πού ἔβρασαν σὸ καταπράσινο λειβάδι καὶ τὰ φύλαγαν μεγάλα σκυλιά. Μά! . . . κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν γάγγισε ἀντικρύζοντας τὴν καλὴ παιδούλα· καὶ τὰ προσβάτνια τῆς ἔκαναν τόπο νὰ περάσῃ!

Ἐτσι, ντυμένη στὰ κάτασπρα, μὲ βῆμα σταθερὸ, μ' ἓνα χαμόγελο γλυκὸ στὰ χλωμὰ χεῖλάκια τῆς, περνᾷ ἀπ' ὁλὴ τὴ φύση, εἰρηνεύοντας τὸ κάθε τί, μιὰ ἀγνή παιδούλα, πού τὴ λένε «ΓΑΛΗΝΗ».

Δελάντα

ΠΟΙΟ ΝΑΤΑΝ ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟ

Ήταν άνοιξη. Πρωί-πρωί, πριν ά-
κόμη ό ήλιος φανεί πίσω απ' τόν βου-
νό, όλα τά λουλουδάκια σήκωναν σι-
γά-σιγά τά κεφαλάκια τους, ξεκουρα-
σμένα ύστερα από τόν βραδυνό τους ύ-
πνο.

Ή ώρα περνούσε κι' όλο τόν περιβά-
λι εύωδίαζε απ' τίς διάφορες μυρω-
διές τών λουλουδιών και τά πουλάκια
έψελναν γλυκά τόν άνοιξιάντικο ύμνο
τους.

Κι' εγώ περπατώντας άνάμεσα σέ
διάφορα λουλουδία τραγουδούσα. Ή-
μουν πολύ εύχαριστημένη για τήν ώ-
ραία άνοιξιάντικη μέρα. Όπου κι' άν
γύριζα τόν μάτι μου, έβλεπα παντού
πλήθος άνθάνια που κουνούσαν τόν κε-
φαλάκι τους ύπερήφανα και καμαρω-
τά. Καί τόν έλαφρό άγέρακι περνούσε
ανάμεσά τους κι' αυτά εύχαριστημένα
μουρμούριζαν όλα μαζί σά νά εύχαρι-
στούσαν τ' άγέρακι που τά δροσίει.

Ξάφνου σταμάτησα, γιατί έπάνω σ'
έν' άνθάνι είδα μία κίτρινη πεταλου-
δίτσα νά τούρουφά τόν ώραίο του χυ-
μό. Καί τ' άνθάνι τόν καϊμένο έγευρε
τό κεφάλι του γιατί τόν βάρος τής
πεταλιδίτσας τόν κούραζε πολύ. Ήταν
τόσο έλαφρό, τόν καϊμένο τ' άνθάνι.

Τότε όσο σιγά μπορούσα πλησίασα
νά πιάσω τήν πεταλιδίτσα. Άνοιξα
τίς δυο παλάμες μου και τήν άρπαξα.
Γιά λίγα δευτερόλεπτα αισθανόμουν
τ' αδύνατα φτεράκια της νά κτυπούν
μέσα στίς παλάμες μου. Ήθελε νά
λυτρωθί. Σέ λίγο κατάλαβα ότι δέν
κουνιέται πιά. Άνοιξα τά χέρια μου
πού τόν έβλεπα πάλι νά πέφτει
και τήν είδα πεθαμένη! Τήν είχα
σκοτώσει! Ναι, τή σκοτώσα άθελα μου!
Δέν έμεινε τίποτα απ' τήν άμοιρη πε-
ταλιδίτσα. Μόνο λίγη καφετιά σκόνη
μέσ' στά χέρια μου κι' ύστερα χάθηκε
κι' αυτή. Καί σηκώνοντας τόν κεφάλι
μου είδα τ' άνθάνι δλόχαρο όπως πρίν.
Άραγε άν δέν σκότανα τήν πετα-
λιδίτσα θά ζούσε τ' άνθάνι; Άχ!
πού νάταν προτιμότερο;

Έλίζα Δάντι

Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Θυμάμαι ένα περιστατικό τής πατρί-
δας μου πού μου είχε κάμει τότε με-
γάλη έντύπωση.

Ήταν ένα φθινοπωριάτικο πρωί κι'
έβρεχε αδιάκοπα. Έγώ καθόμουν στ'
άνοικτό παράθυρό μας πού έβλεπε
πρός τή θάλασσα, και κοιτάζα τόν ά-
πέναντί μου βουνό, τόν Παντοζράτορα.
Ήταν τυλιγμένος σ' ένα μουντό και
καταχνιασμένο πέπλο πού ξέσχιζε κά-
θε τόσο κανέναν πύρινο κεραυνός.
Δέν φαινόταν παρά οι πρόποδες του.
Έβλεπα τή θάλασσα νά σκιά άφρι-
σμένη στ' άκρογαλιά, πού χθές άκόμα
τοφ φιλούσε τά πόδια και τού ψιθύρι-
ζε γλυκά. Ό ούρανός είχε πάρει ένα
μαύρι χρώμα κι' οι χονδρές στάλες τής
βροχής χτυπούσαν τά κεραμίδια κι' έ-
σκαφταν μικροί λάκκους στη γή. Αυό-
τρία δέντρα έκεί κοντά φαινόταν συγ-
κεχυμένα νά γέρονουν και νά ρίχνουν
τά τελευταία άχρωμα φύλλα τους.

Βυθισμένος σέ μία νάρκη θαύμαζα
τή φθινοπωριάτικη αυτή βροχή πού,
δέν ξέρω γιατί, μ' άρέσει πάντα περισ-
σότερο κι' απ' τίς πιο όμορφες άνοι-
ξιάντικες μέρες.

Άξαφνα άκούστηκε στό μπαλκόνι μας
ένα γοργό πέταμα. Ήταν ένα περιστέ-
ρι πού έγινε όμως άφορη νά προσέ-
ξω κάτι άλλο. Θυμάμαι πώς τόν μπαλ-
κόνι μας τότε με τούς καιρούς καιρούς
δέν τ' άνοίγουμε και οι τόσες γλάστρες,
πού ήταν έκει παραμελημένες έσπασαν
μέ τόν άγέρα.

Στά χώματα λοιπόν τ' άνακατεμένα
μέ παλιόχορτα και μέ πηλούς είχε φυ-
τρώσει, τί νομίζετε; Κανένα άγριο-
λουλούδι ή παπαρούνα; Όχι, είχε φυ-
τρώσει τόν πιο εύγενικό άνθος: μία βιο-
λέττα. Ό ψηλός και λεπτοπράσινος μί-
σχος μέ τά λευκά πέταλα και τή χρυ-
σή καρδούλα έγευρε έδω κι' έκει στό
φύσημα τ' άγέρα και στ' άγρια χτυπή-
ματα τής βροχής! Ήταν εκείνη τή
στιγμή ή ψυχολογία μου τέτοια ή τ' ό-
μορφο λουλούδι μέ τή γλυκεία εύωδία
πονούσε κι' έδειχνε τόν πόνο του κι'
αυτό μέ τόν δικό του τρόπο; Δέν ξέρω,
θυμάμαι μόνο πώς δέν μπόρεσα ν' άν-
τισταθώ στό πρόσταγμα τής καρδιάς
μου κι' έτρεξα στό μπαλκόνι. Χονδρές
στάλες βροχής κτύπησαν τόν πρόσωπό
μου κι' ό άγέρας μ' έκανε νά κλείνω τά
μάτια, μέ μέσα σ' εκείνο τόν κακό έ-
βλεπα σά σέ όμίχλη τόν λεπτοπράσινο
μίσχο μέ τά λευκά πέταλα νά γέ-
νι έδω κι' έκει. Άρπαξα γρήγορα μία
γερά γλάστρα κι' ή μεταφύτεψη έγινε.
Τώρα τ' όμορφο λουλούδι μέ τή μεθυ-
στική μυρωδιά στόλιζε τόν γραφεύ μου
κι' εύωδίαζε τόν δωμάτιό μου!

Πόσο χάρηκα! Μά για φαντάσου έ-
να τόσο εύγενικό άνθος μέσ' στά πα-
λιόχορτα! Μέσ' στη βροχή και στόν
άέρα.

Ή χαρά μου όμως δέ βάστηξε πο-
λύ. Έβλεπα σιγά-σιγά νά κίτρινίζουν
τά κατάλευκα πέταλα κι' ύστερα νά
πέφτουν!... Τέλος μία μέρα γυρίζον-
τας απ' τόν σχολείο τή βοήθεια τέλεια
μαραμένη. Τά τελευταία φυλλαράκια
ξαρωμένα και χλωμά ήταν πεσμένα κά-
τω, λειψάνα τής χαμένης ζωής... Κι-
τρινιασμένος ό μίσχος άκουμπούσε στό
χώμα τής γλάστρας. Όλοζώνοντας ή εί-
κόνα του θανάτου! Όμως μία λεπτή
εύωδία έμεινε άκόμη χυμένη στό δωμά-
τιο! Στάθηκε σκεπτικός. Τό λουλούδι
έφερε προστά μου τόν άνθρωπο. Έ-
τσι μερικοί. Έχουν χρυσή καρδιά σάν
αυτή τής βιολέττα κι' άγνά αισθήματα
σάν τά λευκά της φυλλαράκια. Πέ-
φτουν σέ στρώματα χαμηλά γι' αυτούς,
υποφέρουν σιωπηλά, αδύνατοι τόν πα-
γερό βοριά τής δυστυχίας, κι' όμως
άντέχουν. Κι' όταν σωθούν, λές κι' ή
πολλή εύτυχία τούς βλάπτει, πεθαίνουν
πάλι ήσυχά κι' άπαλά άφίνοντας όμως
πάντα μία γλυκεία εύωδία στό διάβα
τους!..

Λευκάτας

ΑΝΟΙΞΙΣ

Οί μέρες καλλιτέρεψαν, τά χιόνια
στά βουνά έλυώσαν, ό ήλιος λάμπει
στον δλονάθορα ούρανό, ή άνοιξις έρ-
χεται. Οί μυγαλιές φόρεσαν τόν όλό-
λευκο πέπλο τους, τά νέα φύλλα τής
λευκής άρχισαν νά χρυσίζουν, τά
σπουγγώδη ξεπετάχτηκαν θορυπτό
από τή φωλιά τους, οι πεταλούδες κά-
νουν τίς πρώτες επισκέψεις στό άνθη
και οι μέλισσες μακύνουν τόν πολυτί-
μο χυμό τους. Όλα χαίρονται και ό-
λα έτοιμάζονται για τήν ύποδοχή τής
άνοιξης και ή γή άκόμα έστρωσε τόν

καταπράσινο χαλί για νά τήν ύποδε-
χθί.

Ή άνοιξη έφθασε!!!

Ή μυγαλιά έφριξε τόν λευκό της πέ-
πλο και φόρεσε έναν πράσινο μανδύα
ένώ όλα τά δέντρα έβαλαν τ' άσπρα
γιατί πάντα πρώτη θέλει νά είναι. Τά
χελιδόνια χτίζουν τίς φωλιές τους τίς
καταστρεμμένες πού θά μεγαλώσουν
τήν νέα τους γενιά, και τά μερμήγκια
άκόμα ζεστάθηκαν και βγήκαν έξω από
τή βαθεία τους τρύπα για νά δροσι-
στούν λίγο και ν' άπολαύσουν τήν ό-
μορφιά τής φύσης. Ό ήλιος τώρα καίει
τό μεσημέρι, όλα βόσκονται σέ μία
νάρκη, ένώ τόν βράδυ φυσάει ένα ώραίο
δροσερό αεράκι.

Όλοι μικροί και μεγάλοι χαίρονται
για όλη αυτή τήν άρμονία. Τό Ζάπ-
πειο πλημμυρίζει από παιδάκια πού
πηγαίνουν ν' άπολαύσουν τόν ώραίο
ήλιο. Άκόμα και τά ζώα εύχαριστούν-
ται, τ' άρνάκια βελάζουν εύθυμα, τ'
άλογα βόσκουν τεμπέλικα κάτω από
ήλιο κι' οι κότες ψάχνουν νά βρούν
μία πυκνή σκιά για νά κουρνιασουν,
κι' οι πάπιες πέφτουν στό νερό για νά
δροσιστούν.

Τά βουνά όμως δέ χαίρονται φαί-
νονται σάν νά κλαίει κι' άρχίζουν νά
κυλάνε χοντρά δάκρυα απ' τίς όλόα-
σπρες κορφές τους. Χάνουν τόν παλιό
τους χιόνινο μανδύα. Μά κι' έτσι εί-
ναι όμορφα και πρασινίζουν κι' αυτά
ώς τίς κορφές σχεδόν.

Τί ώραία πού είναι ή φύση τώρα
τήν άνοιξη.

Άσος τού Άέρος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Γιώργος τρώγοντας σούπα φα-
σόλια πού είναι πολύ άραιή και ζου-
μερή, λέει στην άδελφή του:

— Έχεις νά μου δώσεις ένα μπανιερό;
— Καί τί νά κάνης;
— Νά κάνω βουτιά μέσα στη σούπα,
μήν τύχει και βρω κανένα φασόλι.

Κερκυραϊκό Ζιζάνιο

Ό έπισκέπτης προς τήν μικρήν Ρίνα:
— Ποιά από τίς δύο άδελφές σου ά-
γαπάς περισσότερο, τή Χαίρη ή τή
Μίνα;

— Δέν μπορώ νά σάς πώ. Γιατί άν
σάς τόν πώ, ή Μαίρη θά θυμώσει και θά
μέ δείρη!

Ταξιδιώτης

Άπορία τού Κουφιοκεφαλάκη:
— Άραγε τά ψάρια σάν κοιμούνται
δέν πνίγονται τά καϊμένα!

Ίσις

Ό Μηνάς: — Σάν πολύ φοβητσιάρικο
μού φαίνεται τόν άλογό σου.

Ό Κωνσταντής: — Τί λές, καλέ! Κά-
θε βράδυ κοιμάται μοναχό του στό ά-
χούρι του!

Πριγκήπισσα τών Δολλαρίων

Στό τραπέζι ή ύπηρέτρια σερβίρει
γαλοπούλα παραγεμιστή μέ κάστανα.
Και ή Μπεμπέκα:
— Ό, μαμά, κοιτάξε: Ή καϊμένη
ή γαλοπούλα δέν πρόφτασε νά χωνέ-
ψη τά κάστανα πού έφαγε!

Λιχουδίτσα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδός Εὐριπίδου
τὴν 28 Μαρτίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα μέ ά-
νεπαρκές γραμματισμό: ζυγίζετε τα!
—Δέν άπαντώ σέ άπορίες πού τίς λύ-
νει ό Όδγηρός τών Συνδρομητῶν: δια-
βάστε τον!

ΕΙΧΑΡΙΣΤΩ τούς καλούς μου φίλους,
πού άμα διάβασαν όσα έγραφα στό προη-
γούμενο φυλλάδιο, έσπευσαν νά μου στεί-
λουν τή συνδρομή τους, πού τήν καθυσπε-
ρούσαν. Έλπίζω τώρα νά τούς μιμηθῶν κι'
οί έπίλοιποι καθυστερούντες, γιατί, καθώς
είπα και προχτές, τά μικρά, τάσημαντα
αυτά για τόν καθένα ποσά άποτελούν για
μένα ένα μεγάλο και σημαντικό, πού μου
χρειάζεται: άπαράτητα για τήν πολυά-
πανη εκδόσή μου.

Λιλένα Παπαγιαννάκη, έκαμες πολύ
καλά πού άποφάσισες νά μου γράψης συ-
χνότερα, άφού δέν έχεις άλλες άσχολίες
έκτός από τά μαθήματα. Άλλά δέν θά
πάρης και ψευδώνυμο; Έλπίζω ότι οι
διαγωνισμοί σου τελείωσαν αίστως χω-
ρίς... νά τρελλαθῶς. Γέλασα μέ τά πα-
θήματά σου στη σχολική έορτή. Μά έτσι
εθίκλα χάνεις εσύ τά πράγματά σου; Σε
τέτοιες περιστάσεις πρέπει κανείς νάχη τόν
νό του και νά διατηρή τήν ψυχραιμία του...
Τά κορίτσια αυτά είναι τόσο καλά και τα-
κτικά, πού, για νά σου καθυστεροῦν τετρα-
διά, φοβάμαι μή δέν έλαβαν τά δικά σου.

Δέν άμφισβάλω, Κερκυραϊκό Ζιζάνιο,
ότι έτσι καλὰ θά πᾶς και τόν δεύτερο εξα-
μήνο. Μου κακοφαίνεται όμως πού, χωρίς
νά είσαι και πολύ τεμπέλα — ά, όχι! —
άποφύγεις τίς δουλειές τού σπιτιού. Αυτό
δέν πρέπει νά τόν κάνης. Στην καϊμένη τή
μαμά χρωστάς σάν κορίτσι: μία βοήθεια!
και σάν κορίτσι πάλι, πρέπει νά μάθης και
λίγο νοικοκυριό. Νά μου γράψης όταν θά
γίνῃ αυτή ή σχολική έορτή πού θά λάβουν
μέρος όλες οι Διαπλάσσοπούλες. Χαίρετί-
σματα στόν άδελφό σου.

Τά πιο θερμά μου συλλυπητήρια, Δρο-
σοτάλαχτη, για τόν θάνατο τού καλού
σου πατέρα. Μεγάλο βέβαια τόν δυστύχημα,
και μάλιστα ύστερ' από τάλλο πού έπλη-
ξε τόν σπίντ σας έδω και λίγα χρόνια. Δέν
πρέπει όμως νά σέ κάνῃ νά χάσης τήν πί-
στη σου στη ζωή και τήν αίσιοδοξία σου
για τόν μέλλον. Έχω παιδιά πού δοκιμά-
σθηκαν πολύ σκληρότερα από σένα, πού
έμειναν όλομόναχα στόν κόσμο, κι' ό-
μως τά βλέπω τώρα χαρούμενα, εύτυχι-
μένα. Ή ίδια, βλέπεις, ή ζωή πού «χτυ-
πᾶ μέ τίς μπόρες της», έξερει κιόλα νά βαλ-
σαμῶνῃ και νά παρηγορή... Διαβίβασε τά
συλλυπητήριά μου και στην Ίνδιάνα.

Δέν πειράζει, Μπετόβεν, άφού μάλιστα
πέτυχες στους διαγωνισμούς. Κοιτάξτε τώρα
νά προβιασθῇς μέ καλό βαθμό, για νά
πραγματοποιηθῇ και τόν ταξίδι πού σοῦ ύπο-
σχέθηκε ο πατέρας σου. Θά ιδῇς πολλά ω-
ραία πράγματα άν πᾶς στη Γερμανία μέ
τή δασκάλα σου τή Γερμανίδα—δηλαδή
ποιός τή χάρη σου!... Γρήγορα θά δημο-
σιεύσω τάποτελέσματα τού Μικρού αυτού
Διαγωνισμού Ζωγραφικῆς και θά ιδῇς πώς
μού φάνηκε τόν έργο σου. Τόν κανονισμό
τῆς Σ. Σ. Σ. τόν βλέπεις στό προηγούμε-
νο φυλλάδιο.

Τσαχηνούλα, πολύ μ' εύχαρίστησε τόν
γράμμα σου. Θά έλαβες τούς τόμους και θά
είδες τήν έγκριση. Όχι, δέν είναι άνάγκη
νά λύνη κανείς όλες τίς Άσκήσεις, άλλᾳ

δες μπορεί. Μά για φαντάσου άν, όσοι
λαβαίνουν μέρος, ήταν ύποχρεωμένοι νά
λύουν «όλες τίς Άσκήσεις όλων τών φυλ-
λαδίων»! Τι διαγωνισμός θά γινόταν; Ό-
λοι θά έπαίρναν Πρώτο Βραβείο. Ένῶ
τώρα άλλος παίρνει Πρώτο, άλλος Δεύτε-
ρο, άλλος Τρίτο, άλλος Ήπεινο κι' άλλος
Εὐφημο Μνεία, άκριβῶς γιατί καθένας
λύνει όσες Άσκήσεις μπορεί, κι' άλλος
έχει, π. χ., 100 λύσεις, άλλος 80, άλλος
50 και καθένης Χαίρετισμός στην παλιά
μου φίλη Γ. Ε. Τή θυμῶμαι πολύ καλὰ!

Μαντῶ Γ. Βέλτσου, Ίωάννη Τρύφων,
και οίς όλοι πού μου στέλνετε λύσεις
γραμμένες σέ κοινό χαρτί—άποῦ πῶς δέν
διαβάξετε οὔτε Όδγηρό, οὔτε προκήρυξη
Διαγωνισμού, οὔτε καν τίς άπαντήσεις μου
στην Άλληλογραφία. Πῶς πρέπει νά σᾶς
τό πῶ ότι χάνετε άδικα τόν κόπο σας και
τά έξοδά σας; Οί λύσεις γράφονται σέ
ιδιαιτέρω χαρτί πού το πούλω στό γρα-
φεύ μου. Καί στέλλονται τακτικά, δηλα-
δή από κάθε φυλλάδιο, όσες Άσκήσεις
λύνει κανείς, τίς στέλνει. Έτσι μόνο λα-
βαίνει μέρος στό Διαγωνισμό, όπου μπορεί
νά πάρῃ και κανένα Βραβείο. Άλλά νά
στέλνη κάπου-κάπου μία λύση, σέ κοινό
χαρτί, δέν κάνει τίποτα.

Πολύ όμορφη, Χωρίς Φτερά, ή εικόνα
στην άρχή τού γράμματός σου. Μου φαι-
νόταν πῶς καθόμουν κι' εγώ κοντά σου,
προστά στό άνοιχτό παράθυρο, κι' έβλεπα
έξω τήν ώραία φύση... Χαίρω πού πη-
γαίνεις τώρα και σέ σχολείο. Άλλά έκτός
από ζωγραφική, τί άλλο σᾶς μαθαίνουν
στην Ολικοκυρική;

Και τόν δικό σου γράμμα, Βρουσούλα,
πολύ όμορφο, σάν τήν άνοιξη πού περι-
γράφει... Κι' εγώ άπόρησα πού σόν χω-
ριό σας τόν χιόνι δέν ύφώθηκε οὔτε τρία
δάχτυλα, γιατί άφού έδω έφτασε μισό μέ-
τρο—σέ μέρη-μέρη δηλαδή—ένόμιχα πῶς
έκει-πάνω δέν θά μπορούσατε νά βγῆτε
απ' τίς πόρτες τών σπιτιῶν σας... Άλή-
θεια, είχες καιρό νά μου γράψης. Καί πα-
ρατηρῶ πῶς χάλασες λίγο τή γλώσσα
σου. Άλλοτε μου έγραφες άπλά, όπως μι-
λούμε. Τώρα μεταχειρίζεσαι πολλές έλλη-
νισμούς: ήρησαν, οι ποιμένες, τὰ ποί-
μνια κτλ. Γιατί άραγε;

Μέ συγκίνησε τόν γράμμα σου, Καίτη
Άθανασιάδου, και μάλιστα μ' αυτά πού
μου λές για τή δύστυχη ξαδέρφη σου, τήν
καλή μου φίλη, πού τόσο μάγαποῦσε. Τί
φοβερό μ' αἶσθη μέ τόσο τραγικό θάνατο...
Ναι, δέν ήταν καλή ή σκέψη σου πῶς, έ-
πειδή τελείωσες τόν σχολείο, έπρεπε νά-
φήγῃς και τή Διάπλαση. Ίσα-Ίσα τώρα
θά μπορῇς νά καταγίνεσαι και νά εύχαρι-
σιάζαι περισσότερο μαζί μου, άφού δέν
είσαι κιόλα παρά μόνο 17 χρονῶν κι' ά-
κόμα έχεις κι' άδέρφια μικρότερα. Σε ξα-
ναγράφω λοιπόν μέ χαρά κι' έλπίζω νά
πάρῃς και ψευδώνυμο για νάχουμε τακτική
άλληλογραφία.

Εὐγε, Άζαίς, πού ήρθες πρώτη στό
πρώτο έξάμηνο και στην έκθεση πῆρες
δέκα. Εὐχόμαι τήν ίδια και μεγαλύτερη
έπιτυχία στό δεύτερο. Σ' εύχαριστῶ πολύ
και για τόν έξαπῶμα. Μου κακοφαίνεται
μόνο πού άργήσες τόσο νά μου γράψης,
έπειδή ήθελες πρώτα νά ξεπαθῶσης! Μά
ήταν λόγος αυτός για νά μῆν έχω εἰδή-
σεις σου τόσους μήνες;

Χαίρω πολύ, Ολιμμένη Γοητεία, πού
«ό κρίκος τῆς φιλίας σας» είμ' εγώ, και
φαντάζομαι πῶς θά είναι πολύ ώραιες αὐ-
τές οι «διαπλασιακές συγκεντρώσεις» σας,
και θά συντελέσουν ὥστε νά γίνουν έκει
κι' άλλες Διαπλάσσοπούλες. Θά είδες πῶς
ανάγκασθηκα νάπορρίψω και τόν τελευταίον

σου κορμάτι, πού είχε τά ίδια ελαττώμα-
τα μέ τά προηγούμενα. Άλλά νά μῆν ά-
πελπισθῇς και νά εξακολουθήσης. Γιατί τά
κορμάτια σου έχουν και πολλά προτερή-
ματα. Όταν θά βρῇς κατάλληλο θέμα
και θά περιορίζεσαι σ' αυτό, θά πετυ-
χαίνης.

Καλὰ τόν μάντεψες, Σίλλερ. Ή «Ήρα»
θά ναυαγήσῃ—άλλά όχι τυχαίως—και ό
Χάνδος, ό κληρονόμος τού Ροδινῶν, θά
βρεθῇ στό έρημονήσι τού προπάππου του.
Δέν άποφάσισα άκόμη τί θά δημοσιεύσω
μετά τόν «Άσπρο Λύκο». Γράφει ό τό-
μος 1917, και όλοι οι τόμοι τῆς Β' Πε-
ριόδου, από τόν 1893, υπάρχουν, έκτός τού
1918 πού έχει εξαπνληθῇ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, οὔτε άνα-
νέωνεται, άν δέν συνοδεύεται από τόν δικαίωμα,
δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν
ὡς τήν 30 Νοεμβρίου 1934. Όσα συνοδεύονται από
Α, άνήκουν σέ άνόρια και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τζοκόντα, κ. (ΦΑ). Κική, κ. (ΦΓ). Μέρτζια, κ. (ΜΚ).
Τσελλούδα, κ. (ΙΚ). Ξανθή Γόησσα, κ. (ΑΚ).
Ναπολέων Βοναπάρτης, ά. (ΔΡ). Παναχαϊκόν, ά. (Ντ.Θ.Μ.).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Γλυ-
κόλαλο Άηδονάκι, ά.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Τά παπούτσια τού
Βολταίρου» τῆς Σουσουράδας, «Ή βροχή»
τού Αϊώνιου Θούλου, «Άλέξανδρος και
Παρμενίων» τού Τιτάνος, «Τόν πάθημα τού
Μπαρούχ» τού Γέροντ τού Μωριά, «Ανέ-
δοτα γνωστάτα. Τόν τελευταίο όχι και
τόσο γνωστό, αλλά δέν έχει ένδιαφέρον
για τά παιδιά. — «Στοργή» ποίημα τῆς
Φρανίσσας. Ώραιες ιδέες, ώραία διατυπω-
μένο, αλλά είναι γραμμένο σάν σονέττο
πού έχει μεγάλες άπαιτήσεις στό μέτρο
και στην όμοιοκαταληξία και ύστερεί ά-
κριβῶς σ' αυτά. Δέν μπορεί νά διορθωθῇ
λίγο; — Μικρή μπόρα, μικρή λύπη» τού
Τάσου Δούζη. Καί σ' αυτό έχω νά κάνω
τίς ίδιες σχεδόν παρατηρήσεις. Έκείνοι
πού χωλαίνουν μάλιστα περισσότερο είναι
οί πρώτοι στίχοι κάθε στοργῆς. Συνιστῶ
στόν Τ. Α. νά χενίξῃ κάπως περισσότερο
τά ποιήματά του πρίν τά στείλῃ. — «Ό
Πλούτος και ή Εὐτυχία» ποίημα τού Πι-
τσιρίκου, βγαλμένο από τόν όμώνυμο πα-
ραμύθι τού κ. Ξενοπούλου. Ώς προσπάθεια
είναι άξιόπεινο και σέ πολλά σημεία έχει
και μέτρο και όμοιοκαταληξίες λαμπρές.
Θά τόν δημοσιεύω, άν δέν χαλοῦσε στό
τέλος μέ μερικές σχολαστικές έκφράσεις
και περιττές επαναλήψεις. Έχει όμως
ζωηρό και γοργό ρυθμό και συγχάρω τόν
Πιτσιρίκο γιατί καταπιάστηκε μέ κάτι
δύσκολο και επάτησε άρκετά. — «Ένα όνει-
ρο» τῆς Έμμας Μόρελαντ. Άρκετῶ κα-
λογραμμένο, έχει ποιητική πνοή, αλλά εί-
ναι άπίθανο και πολύ φανταστικό, καθώς
μάλιστα έχει γραφεί σέ πρώτο πρόσωπο.
«Αμα θέλετε νά γράφετε προσωπικές έντυ-
πώσεις, νά διαλέγετε κάτι πού σᾶς έχει
συμβεί αληθινά. Αυτό μόνο θά έχῃ αξία. —
«Χειμωνιάτικη βραδυά» τού Γαργαντούα,
«Εὐτυχισμένοι» τῆς Δούρας τού Αρίωνος,
όπερρωμαντικά και ψεύτικα. Δέν είναι κα-
κογραμμένα αλλά δέν έχουν καμμία ζωή.
— «Φαντασία» τῆς Α. Α. Τόν θέμα δέν είναι
κακό, αλλά ή έκτέλεση ύστερεί πολύ.
Μεγάλη άκαταστασία στη γλώσσα. Άλλοῦ
λέει «Τ' άσημάχουτα νερά τού Αίγαίου»
και άλλοῦ «Τά γεγονότα τά ποτα συνέδη-
σαν διά μέσου τών αἰώνων». — «Τόν γαλόνι

του» τοῦ **Παγωμένο Καλοκαίρι**. Ἀρκετά νόστιμο, ἀλλὰ ἀκατάληπτα γραμμένο σὲ γλωσσά πολλὴ ἀσχημῆ. Γράφτετε πιὸ ἀπλὰ πράγματα. — «Γράμμα» τοῦ **Ἀντίο Μαστέλλο**. Ἐκτενέστατο, χωρὶς κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Θὰ ἤθελε λίγη περισσότερη πρωτοτυπία. — «Ὀνειρο» τοῦ **Μαργιολάκι**. Ὡς ἰδέα πολὺ πετυχημένο καὶ νόστιμο, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεση ὑστερεῖ πολὺ. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Μωραϊτικο Σταφύλι** (πολὺ ἐνδιαφέροντα δλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε) χαίρω ποὺ διαβάσεις πολλὰ βιβλία· κι' ἡ Παγκόσμιος Γεωγραφία θὰ σὲ ὠφελήσῃ βέβαια πολὺ· ἀλλὰ γιατί δὲν πηγαίνεις στὸν Παιδικὸ Κινηματογράφου; ὑποθέτω πὼς θὰ προβάλλῃ καλὰ πράγματα καὶ δὲν θὰ εἶναι καὶ πολὺ ἀκριβές;) **Πασχαλιὰν** (εἰσαι δικαιολογημένη, καὶ τὸ ξέρω καλὰ πὼς δὲν με ξεχνᾷς· ἀλλὰ γράφε μου — καὶ με πιὸ μαῦρο μελάνι, γιὰ τὸ Θεό! δὲν εἶναι κρίμα νὰ με κουράζω· τὰ γραφόμενά σου, ποῦ μ' ἐχάριστον τόσο;) **Αἰώνιον Οὐλ-λον** (ναί, ἀπὸ τίς πρώτες μοῦ ἤλθε ἡ Συλλογὴ σου γιὰ τὸ νέο Διαγωνισμό Ἀσκήσεων· καὶ βέβαια ἀφοῦ τὴν εἶδες ἐτοιμή καὶ μόλις εἶδες τὴν προκήρυξη, τὴν ἐστειλες· δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη, ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶναι καλὴ ἀπὸ τὴν περσινὴ καὶ νὰ πάρῃ ἀνώτερη θέση.) **Μποῦμ** (δὲν με κουράζεις καθόλου καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς ὅλες σου τίς σκέψεις· χάρηκα μά-λιστα ποὺ σκέπτεσαι νὰ ξαναρχίσῃς τὴν ἐργασία ἐπειδὴ εἶδες ὅτι κι' ἄλλα δια-πλασσοῦν ἐργάζονται· μὰ ὑπάρχει κα-λύτερο πρᾶγμα;... σοῦ ἐστειλά 3 τετρά-δια.) **Τζοκόνταν** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκριση· κι' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ μὴν εἶναι κι' αὐτὸ σου τὸ γράμμα «τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο σὰν τὸ περσινό»· θὰ λυποῦμαι πολὺ, γιατί τὰ παιδιὰ μου ποὺ μ' ἀγαποῦν σὰν καὶ σένα. θέλω καὶ νὰ μοῦ γράφω·) **Με-λαγχολικό Ὀνειρο** (ἐυχारीστῶ πολὺ· ἔλαβα καὶ τὸ νέο σου κομμάτι ποὺ θὰ τὸ διαβάσω με τὴ σειρά του.) **Ἀγριο-βιολέτταν** (δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη, ἀλ-λα βέβαια δὲν πρέπει νὰ σοῦ κακοφανῇ κι' ἂν τὸ ἀπορρίψω, ἀφοῦ εἶναι τὸ πρῶτο· χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράφῃς τώρα τακτικά.) **Αἰάνα Χάινε** (δὲν ἐπρεπε νὰ λυπηθῇς καθόλου γιὰ τὴν ἀπόρριψη, ἀλλὰ νὰ στεί-λῃς ἄλλο· σ' εὐχαριστῶ πολὺ πὺ φρον-τίσεις τόσο γιὰ τὴ διάδοσή μου· πὼς μπο-ρῶ ὅμως νὰ σοῦ πῶ ποιὰ εἶναι ἡ **Κόρη τοῦ Αἰγαίου**; θέλεις νὰ με ρωτήσῃς κα-νένας ποιὰ εἶναι ἡ **Αἰάνα Χάινε** καὶ νὰ τὸ πῶ;) **Γολιάθ** (ἔλαβα καὶ θὰ σοῦ πῶ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά σου· ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι νὰ μοῦ γράφῃς.) **Φίγκαρο** (ἐστειλά 10 τετράδια· τὸ λυσόχαρτο ἔχει δρ. 3,50 ἢ θεωρίδα με 13 φύλλα.) **Βάνταν** (περαστικά τῆς μαμμᾶς· ἔδειξα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα· μὰ βέβαια ἀγαπᾷ πολὺ τὰ λουλούδια· δηλαδὴ καὶ ποιὸς δὲν τὰ ἀγαπᾷ;...) **Πύρρον** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν καλὸ βαθμὸ· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περμάνω.) **Κλέφτην τοῦ 21** (καλὸ τὸ Π. Πνεῦμα· ἀλλὰ φορὰ ὅμως νὰ τὸ γράφῃς σὲ χωριστὸ χαρτί, ὅχι μαζί με τὸ γράμμα.) **Χάρολντ Λόυδ** (ἐστειλά· εἶπα στὸν κ. Φ. καὶ ἴσως γράψῃ) **Μαυ-ρομμάταν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πὼς σὲ «σούτωσαν» οἱ διαγωνισμοί, ἀφοῦ βγήκες νικήτρια;...) **Ἀσσον τοῦ Ἀέρος** (δὲν φταίω ἐγὼ· πότε μοῦ γράφετε λίγα, πότε δυσανάγνωστα· γράφω μου πολλὰ, καθαρά, ρῶτα με γι' ἀπορίες σου, ἀνακίνη-ζήτη-ματα ἐνδιαφέροντα, ὅπως κάνουν ἄλλοι, καὶ νὰ ἰδῇς πὼς θὰ σοῦ ἀπαντῶ καὶ στοὺς

παραγράφους) **Ροδαυγὴν** (πιστεύω νὰ ἔ-λαβε πιὰ τὰ φύλλα ὁ νέος συνδρομητής) **Δεκαεπταετὴ Ὀνειροπόλον, Πέτρον Ζήσων** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 **Μαρτίου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύ-σεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 31 Μαΐου.

199. Δεξιόγραφος

Θεὸς ἀρχαῖος, στὰ βουνὰ
Στοὺς λόγγους τῇ ζωῇ περνᾷ.
Μὰ βῆρκε κάποι' ἕνα δάκρυ,
Πρῶτ', σὲ λουλουδιῶν τὴν ἀκρῇ,
Κι' ἔγινε ἀρχαῖος βασιλιάς
Στὴ χώρα τούτῃ τῆς ἐλίας.

Λευκάτας

200. Στοιχειόγραφος

Κυλᾷ τί γάρφαρα νερά!
Παίρνει λαυμό, τὸν τόνο ἀλλάζει,
Καὶ τώρα, ἰδὲς τί διαφορὰ!
Μύθους σοφοῦς μᾶς ἀραδιάζει.

Λευκάτας

201. Μεταγραμματισμός

Ποταμὸς σὲ ξένῃ χώρᾳ
Ἦθελε ἴσως νὰ στεριώσῃ
Κι' ἔκαμε κάποια ἀλλαγὴ
Τὸν καθένα ὅμως τώρα
Θὰ μπορούσε αὐτὸς νὰ θρέψῃ,
Ἀφοῦ ἔγινε... ψωμί.

Λευκάτας

202. Στοιχειόγραφος-Μεταγραμμα-τισμός

Νόμισμα ὄχι ἐλληνικό.
Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς,
Πρόθεση θενὰ γενῶ,
Τὴν οὐρὰ μου ἂν παρατήσῃς·
Κι' ὄργανο θὰ ἰδῇς γλυκό,
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.

Δανάη

203. Δικτυωτὸν

* * * * * = Νῆσος τῆς Εὐρώπης
* * * * * = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος
* * * * * = Πόλις τῆς Ἀττικῆς
* * * * * = Δῆμος τῶν Ἀθηνῶν
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λευκάτας

204. Ἐπιγραφή

Ι Ι Λ Ε Χ
Ε Δ Ε Α Α
Ι Ω Ν Ρ Ι
Ο Π Υ Ο Μ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

Δανάη

205. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινὸν — τὸ πτερωτὸν — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, καὶ οὕτω καθεξῆς:

Σάτυρος — Ἡπειρος — Διακριτικόν — Μουσικὸν μηχανήμα — Μοῦσα — Πνευ-ματικὴ Ἀσκήσις.

Δανάη

206. Μικτὸν

σου - θιντες - αια - μχθτ - υι

Δανάη

207. Γρίφος

τρ	τρ	τρ	τῶν
τρ τρ	τρτρ	τρ	τῶν τῶν
π	τρ τρ τρ	τρ τρ τρ	ὄναρ
τρ	τρ	τρ τρτρ	τῶν τῶν
τρ	τρ	τρ	τῶν

Δανάη

[Ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ 263ου Διαγων. πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσ.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 3

21. Παρίσιοι (Πάρις, υἱοί). — 22. Ἰα-νὸς-ϊανός. — 23. Φήμιος-δήμιος. — 24. Λερός-Λέρος. — 25. Θ Ε Σ 26. **Νόμοις πείθου.**
Α Υ Η [Ἡ ἀνάγνωσις κυκλι-
Μ Ρ Σ κῶς ἐκ τῶν μεσαιων
Μ Η Ο Υ Μ Ν Α πρῶτον γραμμάτων].
Χ Α Ρ — 27-31. Διὰ τοῦ Κ: Γ Λ Ι Κίνα, Κάσος, κόραξ, Α Η Σ ἄρκος, καῦμα. — 32. ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ (Ἡ ἀνάγνω-σις κατὰ στίχον βουστοροφη- Κ Α Ι δόν, Αἱ λέξεις: ΚΑ Ι ρον, Ω Μ Ο ὈΜΟΣ, ΣΚΙΑθος, ἸΕΝΑ, Σ Κ Ι ΤΑΙναρον). — 33. Βούλου ἀρέ- Ι Ε Ν σκεῖν πᾶσι, μὴ σαυτὸν μόνον. Τ Α Ι — 34. **Ἡ Σεμίραμις ἦτο βασίλισσα.** (ἡ σὲ μί, ραμ εἰς ιτ, ὄβας. ιλ εἰς α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοι-χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· με παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρονῆται πληρώνονται τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΔ'—232]

Ενεκα ἀλλεΐφως ἀπαντήσεων βραβεύω:
1) Μ. Γεωργίου, 2) Βασιλέα τοῦ Ἰο-νίου, 3) Τορεαντόρε. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

Κερκυραϊκὸ Ἀστρον

[ΛΔ'—233]

Παιδιά! ὁ **Ἄλλεν Πίγκερτων** ἔλαβε χρυσοῦν μετᾶλλον ἀποκαλύψεως ψευ-δωνύμων! [Μίκυ Μάους = Γιαννηκώστα(!)]
Ἕνα μεγάλο εὖγε γιὰ τὴ λαμπρά του ἀ-ποτυχία!! **Πασχαλιὰ**

[ΛΔ'—234]

Ποιὸς θὰ μοῦ ἀρνῇθῃ ἕνα τετραδιάκι ποὺ θάναι μεθαύριο μιὰ ἀπ' τίς λί-γες θύμησες ποὺ ὅσχω γιὰ τὰ χαρούμενα αὐτὰ χρόνια; Γράφτε: Φρ. Ἀφεντουλίδου, Ἀνδρούτσου 100, Πειραιᾶ. **Τζοκόντα**

[ΛΔ'—235]

Λίλ, ἔγραφα. περιμένω. **Βέδα**, ἀλλῃ-λογραφεῖς; **Μποῦμ**

[ΛΔ'—236]

Οἱ **Γόησσες** δὲν παύουν τὰ τσαΐα· καὶ τὰ σουαρέ ντὲ γκαλά. Ἀθάνατη νὰ μείνῃς, ἀριστοκρατικὴ παρέα.

Ολιμμένη Ροητεία

[ΛΔ'—237]

Τάσο Λούζη, θερμὸς εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σας. **Ολιμμένη Ροητεία**

[ΛΔ'—238]

Λολίτα = Κουτοσοδόντη. **Μπέλα** = Χα-ζαράκη. **Φιφίκα**, ἀποκαλύψέ μας. **Μάκβεθ**, Ἀυλῆτος, Πόρνια, Ρωμαιοί, δηλ. **Θιάσος Σαίξπηρ**.

[ΛΔ'—239]

Φίγκαρο = Πάλλης. Συγχαίρω ἀποκα-λύπτριαν Κοντιζᾶν. — Μαργαρίτα, περιμένω γράμμα. **Ἀγριοβιολέττα**

[ΛΔ'—240]

Φῶς Σκοταδιοῦ, πότε θὰ βγῇς στὸ Φῶς τοῦ Φωτός;

Στέφεν, **Ἐμμα Μόρελαντ**

[ΛΔ'—241]

Ἐμμα Μόρελαντ, στή μέσῃ ἐφθασα, τώρα γιὰ τὴν ἀρχὴ ποιὸς ἔφερε; **Στέφεν**

[ΛΔ'—242]

Κοκκινσκοκκίτσα, ἂν σου κρατᾶν τὰ κότσια, ἔλα νὰ παίξουμε. **Τοίκουδο**